

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπιτηδεύοντο ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασπῶν εἰς τὴν χάρον ἡμῶν δημοσίας καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τριμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλυτῶτος γράσεια διατριμ. 50.— Ἀρμενικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλικῆς καὶ ἄλλων ἄν γένοι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνιος ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΑ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Ὀκτωβρίου μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅτις ἐθρομίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 51

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Ἐπιθυμητὸν ἐπιθετικὸν τοῦ Δοξαγοῦ DANHIT]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

«Οἱ πυροβολητῆς θὰ πάν μπρός ἀπ' τὰ κανόνια καὶ θὰ ρίχνουν μὲ τὰ τουφέκια τους». Ὑστερα τὸν εἶδα πὸ ἐδίνα μιά διαταγὴ σένα λοχαγῶ, πὸ ἔπεσε νεκρὸς τὴν ἴδια στιγμῇ, καὶ δὲν τὸν ξαναεἶδα πιά.

— Ὡστε δὲν τὸν εἶδες νὰ πέφτη; ἔκαμε μ' ἀγωνία τὸ παιδί.

— Ὅχι... Μοναχᾶ πού, ὅταν βέθηκα ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δασους, βρῆκα ἕναν ὑπολοχαγῶ τῆς πυροβολαρχίας μου καὶ μοῦ εἶπε πὸς ὁ συνταγματάρχης...

Ὁ Μαῦρεκ σταμάτησε. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ προχωρήτη.

— Πές μου, Μαῦρεκ, ἔκαμε ὁ Γιώργος κι' ἡ παιδικὴ του φωνὴ ἦταν διη ἰκεσία... Καλύτερα νὰ ξερω τὴν ἀλήθεια...

— Τοῦ φάνηκε, λέει, πὸς τὸν εἶδε νὰ πέφτη, τὴν ὥρα πὸ οἱ Γερμανοὶ ἔκαναν τὴν ἐπίθεση... Τοῦ φάνηκε. Δὲν εἶναι βέβαιος.

— Ἴσως νὰ πληγώθηκε τ' ἀλογό του καὶ νάπεσε, εἶπε ὁ Γιώργος, πλῆγοντας ἕνα λυγμό.

— Τ' ἀλογό του! ἔκαμε ὁ λοχίας κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ πολλὴν ὥρα δὲν εἶχε ἀλογό, μήτε αὐτὸς μήτε κανεὶς ἄλλος στὴν πυροβολαρχία... Ὅχι, κύριε Γιώργο, ἦταν πεζός... Μά κάτι μοῦ λέει πὸς εἶναι μόνο πληγωμένος... Ἐ, πὸς ξέρουμε... Ἡ ἀπελπισία πάντα εἶναι κακὴ.

Ἡ συνοδεία εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου, πὸς τότε τὴν ἔρτια-

ναν. Ὁ Γιώργος, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, κοίταξε τριγύρω του. Γιὰ πρώτη φορὰ τοῦκαναν ἐντύπωση τὰ ἴχνη τοῦ πολέμου. Τουφέκια, σάκκιοι, κάσκες, πτώματα ἀλόγων καὶ συντρίμματα κανονιῶν ἦταν ξαπλωμένα σ' ὄλο τὸν κάμπο.

Ἐαφνικά, καθὼς βίδιζε πίσω ἀπ' τὸν Μαῦρεκ, ἀκουσε μιά τραχεῖα φωνή, πὸλὸ κοντά:

— Βεῖρ νιά; (Τίς εἶ;))

Ἦταν οἱ φρουροὶ τοῦ Πρωσικοῦ στρατοπέδου. Ἐνας γιατρός ἀπ' τὴ συνοδεία, προχώρησε καὶ εἶπε δυὸ λόγια μὲ τὸ φρουρό. Ὑστερα ἤρθ' ἕνας γερμανὸς ἀξιωματικὸς καὶ μὲ μιά βρα-

χνὴ προφορὰ εἶπε, γαλλικά, στὸ γιὰτρό, νὰ περιμένουν ὡς πὸς νὰ ζητήσουν ἀπ' τὸ ἐπιτελεῖο τὴν ἀδεία νὰ σηκώσουν τοὺς πληγωμένους ἀπ' τίς πρωσικὲς γραμμές.

Ὁ Μαῦρεκ, θυμωμένος, κάθησε σ' ἕνα σπασμένο κανόνι, στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

— Ἄν ἤξερα πὸς θὰ καθόματε δωχάμου κάμποσιν ὥρα, θὰ τακτοποιούσα τὸν ἐπίδετρό μου, γιατί μού φαίνεται πὸς τὸ αἷμα ἄρχισε πάλι...

— Ναί, Μαῦρεκ, θὰ σὲ βοηθήσω καὶ γώ. Νὰ ποῦμε νὰ σὲ ἰδῇ κι' ἕνας γιατρός, ἀπ' αὐτοὺς ποῦναι ὄω.

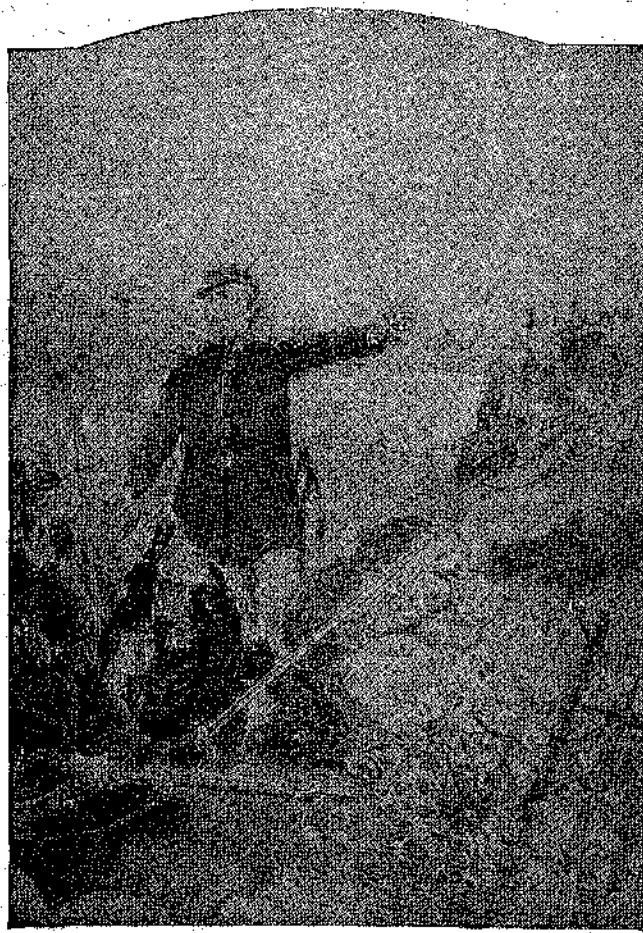
Τὴ στιγμῇ ἐκείνη μιά ψηλὴ σιλουέττα προβαλε μπροστὰ τους. Ἦταν ἕνας παπάς. Ἐνας νέος παπάς, μὲ τὸ ράσο ματωμένο, τὰ μαλλιά ἀνω κάτω καὶ τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπ' τίς κακουχίες. Ὅλη τὴ νύχτα γύριζε ἀπὸ πληγωμένο σὲ πληγωμένο, ἐμψυχώνοντας καὶ παρηγορώντας.

Εἶπε τὸνομά του. Δεγόταν Ὀρμεσόν. Ὁ Γιώργος τὸν ἤξερε ἀκουστά. Εἶχε βγῆ ἀνθυπολοχαγῶς ἀπ' τὴ Σχολὴ τοῦ Σαιν Σὺρ κι' ὅστερα ξαφνικά ἐννοίωσε μιά κλίση γιὰ τὴ θρησκεία κι' ἐγίνε παπάς. Κι' ὅταν κηρύχτηκε ὁ πόλεμος, κατατάχτηκε, μὲ τὸν ἱερατικὸ του βαθμὸ, στὸ παλιὸ σύνταγμα του.

Ἡ λεπτή κι' ἀριστοκρατικὴ μορφή του, τὰ μαῦρα βαθιὰ του μάτια κι' ἡ γλυκεῖα μελαγχολία πὸς ἦταν ἀπλωμένη στὴ φυσιογνωμία του, ἔκαναν τὸ σύνολο του πολὺ συμπαθητικό. Εἶχε ἀκουσεὶ τὰ τελευταία λόγια τοῦ Γιώργου. Γονάτισε μπροστὰ σὲ Μαῦρεκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφίστε με νὰ σὰς σιάξω ἐγὼ τὸν ἐπίδετρο, φίλε μου.

Καί, μέλλο πὸς ὁ Βρετανὸς διαμαρτυρήθηκε, ὁ Ὀρμεσόν

— Δὲ θὰ μάρχησε μοναχῶ! (Σελ. 395, στ. γ')

Έλυσε με μύριες προφυλάξεις τόν επίδεσμο πού τύλιγε τό πληγωμένο πόδι, έγύνωνσε τήν πληγή και με τή βοήθεια ενός νοσοκόμου πού είχε πλησιάσει, τήν έπλυσε προσεκτικά. Σέ λίγα λεπτά, έθεσε και πάλι τόν επίδεσμο με τή μεγαλύτερη στοργή.

— Χαλάφρωσα λιγάκι, έκαμε ο Μαυρέκ. Χίλια ευχαριστώ, αιδεσιμώτατε.

— Ο παπάς όμως του είπε: — Χαλάφρωσε, με με τέτοια πληγή δέν πρέπει να περπατήσεις, γιατί αρχίζει ή φλόγωση. Άλλωστε έχεις κι' άλλη μία, βλέπω, στό κεφάλι.

— Ά, δσο γι' αυτή είναι τιποτένιο πράγμα. Ένα γρατσούνισμα, ένα κάψιμο άπλό. Πέντε εκατοστόμετρα πιό κάτω, θα μου τκόοβε τό κεφάλι. Νά, τί θα πη νάζαι τυχερός. Άχ, ως ήταν έτσι τυχερός κι' ο συνταγματάρχης μου!

— Ο συνταγματάρχης σας; — Ναι, ο πατέρας του κ. Γιώργου Καρδινιάκ.

— Ο παπάς γόρισε στό Γιώργο. Άπασχολημένος ως εκείνη τή στιγμή, δέν τόν είχε παρατηρήσει.

— Είστε γιος του συνταγματάρχη Καρδινιάκ... του πυροβολικού; είπε.

— Μάλιστα, αιδεσιμώτατε. — Κάθεστε στό Μέγας; — Όχι... στή Χάδρη. — Κι' ήρθατε άπ' τή Χάδρη για να τόν βρήτε;

— Ηρθα να καταταχθώ. Μα έδώ έμαθα πως ο πατέρας μου πληγώθηκε.

— Πληγώθηκε! Έκαμε ο παπάς. — Ακολούθησε μικρή σιωπή.

— Μήπως τόν γνωρίζατε; ρώτησε ύστερα ο Γιώργος.

— Άκουσα τ'ονομά του, για πρώτη φορά, τώρα και δυο μέρες. Είχ' έρθει ναναλάβει ύπηρεσία στό πυροβολικό του θου Σώματος.

— Στή μάχη, τόν είδατε;

— Ναι, είπε ο παπάς, ύστερ' από κάποιο δισταγμό. Δέν έχει μεγάλα μουστάκια λευκά; Νομίζω πως τόν πήρε τό μάτι μου σ' ένα ύψωμα, ανάμεσα στό Σαίν-Πριδά και τό Ρενκούρ.

— Ναι, ναι, ακριβώς εκεί είμαστε, είπε ο Μαυρέκ. Μειν' εκεί ως τις έξη.

— Λοιπόν, παιδί μου, έκαμε θλιβερά ο παπάς, ο πατέρας σας ήταν πολύ εκτεθειμένος... Άν θέλετε να σας συνοδεύσω... Ίσως θά σας βοηθήσω να τόν βρήτε.

— Σας ευχαριστώ πολύ, αιδεσιμώτατε. Και σύ, Μαυρέκ, θά καθήσεις έδώ να ξεκούραστης και θά μας περιμένεις.

— Τό μόνο πού δέν γίνεται! είπε ο Βρεττανός.

Και, καθώς τή στιγμή εκείνη ή συνοδεία ξεκινούσε και πάλι, σηκώθηκε, έπινξε ένα βογγητό και ακολουθήσε τούς άλλους κουτσάλινοντας.

Μόλις πέρασαν τίς γερμανικές γραμμές, ή συνοδεία χωρίστηκε σε δυο τμήματα. Οι φίλοι μας πήγαν μαζί με τόνα άπ' τά δυο, πού πήρε τό δρόμο του Σαίν-Πριδά.

Οι Γερμανοί στό μεταξύ έδούλευαν άκούραστα. Φορεία, άμαξες, γιατροί, πηγαινοερχόνταν στό πεδίο τής μάχης.

Τά πτώματα ήταν μαζεμμένα στήν άκρη του δρόμου και βαλμένα στή σειρά, σά σε παράταξη. Άξιωματικοί κρατούσαν σημειώσεις. Στρατιώτες έσκαφαν λάκκους... κι' ο Γιώργος, πού τό πρόσωπό του ήταν σάν τό κερλί, νόμισε πως θά λιποθυμούσε.

— Ο παπάς κατάλαβε πόση επίδραση είχε στό παιδί τό φρικτό αυτό θέαμα και προσπάθησε να του στρέψη άλλο τό προσοχή του.

— Βλέπετε εκεί κάτω εκείνο τό χωριουδάκι; τού είπε. Είναι τό Σαίν-Αιλ. Τό υπεράσπιζε ο συνταγματάρχης Ζεσλάν και τή στιγμή πού τόν νομίζαμε σκοτωμένο ή αιχμαλωτισμένο, μάς ήρθε ξαφνικά με λίγους γενναίους πού τούμεναν, να μάς βοηθήση στό Ρενκούρ. Μα τό τρομερότερο θέαμα ήταν εκεί, στις κατηγορίες του Σαίν-Πριδά.

— Τό είδατε σεις, αιδεσιμώτατε;

— Βέβαια, γιατί εκεί ήταν ή θέση μου... Είδα να βγαίνουν άπ' τό Σαίν-Αιλ, ένα, δυο, πέντε, δέκα τάγματα πρωσιανά... Τι κατακλυσμός ήταν εκείνος!... Τά κανόνια, για να τούς άνοιξουν δρόμο, ξερονόσων άδιάκοπα φωτιά τής κόλασεως!... Μα ποιός έδινε προσοχή στα κανόνια! Οι στρατιώτες μας, κρυμμένοι στα σπίτια, περιμέναν πίσω άπ' τά παράθυρα με τό δάχτυλο στή σκανδάλη... Ήταν ή ώρα πέντε. Ο άρχιστράτηγος είχε διατάξει να σηματοδοούν καλά... να τούς άφίνουν να πλησιάζουν... Ήταν χίλια μέτρα μακριά. Νομίζω πως βλέπω άκόμη τούς στρατιώτες σάν άγάλματα να περιμένουν, και τούς άξιωματικούς με τά σπαθιά γυμνά στό χέρι. Ξαφνικά άρχισαμε τό τουφεκίδι. Σε πέντε λεπτά, έλος εκείνος ο γερμανικός όγκος είχε σταματήσει... Τά τάγματα τους έπαθαν πανωλεθρία. Για μία στιγμή νόμισα πως δέν θά μπορούσαν να μάς πάρουν τή θέση μας. Μα ήταν άκακός δλόκληρος! Τά συντάγματα έπρόβαλλαν τόνα πίσω από τόλλο... Και προχωρούσαν, προχωρούσαν... Και μεις έλο και λιγαστεδάμε... Στις έπτά είχαμε τελειώσει... Ίδείτε τί μένει άπ' τό Σαίν-Πριδά!

— Τό χωριουδάκι δέν είχε πραγματικός μήτ' ένα σπίτι θρθιο. Μόνο κομμάτια τοίχων όψωνόνταν έδώ και και άξιοθρήνητα και θλιβερά, ανάμεσα στα έρείπια και στ' άποκαΐδια. Οι δρόμοι ήταν κρυμμένοι κι' αδιάβατοι άπ' τά συντρίμματα.

— Έκεί ακριβώς ήταν τό πυροβολικό, πρόσθεσε ο Όρμεσόν.

— Πάμε γρήγορα! Έκαμε ο Γιώργος.

Κι' ή ταραχή του ήταν τόση, καθώς έφτανε στό τέλος αυτής τής πένθητης όδοιπορίας, ώστε τά δόντια του χτυπούσαν και τό μέτωπό του έκκνιγε.

Ξαφνικά, ο παπάς έστάθηκε... Εκεί κοντά, είδε δυο γερμανούς να πηγαίνουν ένα φορείο προς τήν εκκλησία. Πάνω στό φορείο, τού φάνηκε πως είδε χρυσά κουμπιά κι' έπωμίδες.

— Παιδί μου, είπε, στάσου να με περιμένεις έδώ. Οι Γερμανοί μαζεβούν στήν εκκλησία τούς άξιωματικούς πού έμειναν στόν κάμπο... Θα πεταχτώ να ιδώ και θά γυρίσω.

Τά λίγα λεπτά πού ο Γιώργος περιμένα, τού φάνηκαν αιώνας. Όταν ο παπάς γόρισε, τό παιδί με τήν πρώτη ματιά πού τούβριξε, κατάλαβε. Άφησε μία σπαρακτική κραυγή.

— Τόν είδατε;

— Θάρρος, παιδί μου, θάρρος!

— Όχι, Θεέ μου, Θεέ μου!... Τι άήτε μου! Είν' εκεί;

Μπήκαν στήν εκκλησία. Οι τοίχοι ήταν τρυπημένοι από όβιδες, τό ιερό γκρεμισμένο, τά τζάμια κομματιασμένα. Πάνω στις πλάκες, καμμία τριανταριά πτώματα ήταν ξεπλωμένα στή γραμμή. Στρατηγοί, συνταγματάρχες, ταγματάρχες, γερμανοί και γαλλοί άνακατωμένοι, με σαλακωμένες στολές και τά σπαθιά στό πλάι τους.

Και ξαφνικά, ο Γιώργος όρμηος με λυγμούς και γονάτισε κλάι σ' έναν άπ' τούς τιμημένους αυτούς νεκρούς.

Είχε άναγνωρίσει τόν πατέρα του. Ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ είχε χτυπηθή από μία σφαίρα κατάκαρδα. Ένα κόκκινο αιδάκι είχε τρέξει πάνω άπ' τόν πολεμικό του σταυρό. Ή μορφή του ήταν γαλήνια, τά μάτια του κλειστά. Θαρρούσε πως κοιμάται.

Συγκλονισμένος άπ' τά κλάμματα, ο Γιώργος είχε σκύψει κι' άγκαλιάσει τόν νεκρό.

(Ακολουθεί)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

— Η άβγή ρουδιά στον κήπο μέσα Στέκει σά μια διοκριτική Και μία θλιμμένη ποιγητέσσα.

Κι' ή πασχολιά στον τοίχο πλάι Σά μαρκησία εγγενική, Πρόσχαση άστέχαστα γελάει.

Κι' ή άκοκία πιό πέρα μόνη Σάν πυροδέσποινα σεμνή, Συλλογιμένη κομαρώνει.

Μά ως τόσο κλιότερο μου άρέσει Ή μπουκαβίλια ή φτωχική, Πού έλο κοιτάζεται μήν ποεί.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

SELMA LAGERLOF

ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

Μία μέρα, τόν καιρό πού άκόμα ήταν πάντε χρονώ, ο Χριστός καθόταν στό κατώφλι του έργαστηριού του πατέρα του, στή Ναζαρέτ, και προσπαθούσε να φτιάσει χωμτένιους κούκκους άπ' μαλακό πηλό πού του είχε δώσει ο κεραμιδάς του. άπέναντι μύλου. Ήταν πολύ χαρούμενος, γιατί έλα τά παιδιά έλεγαν πως ο κεραμιδάς ήταν ένας κακός άνθρωπος πού δέν συγκινιόταν ούτε άπ' τά παρακλητικά βλέμματα τους ούτε άπ' τά γλυκόλογα. Κανένα άλλο παιδί δέν τολμούσε να του ζητήσει πηλό. Κι' αυτός άκόμα ο Χριστός δέν μπορούσε να καταλάβη πως είχε συμβεί αυτό. Μία μέρα, ο κεραμιδάς τόν είδε στό κατώφλι να κοιτάζει ή επιθυμία π'ό γείτονα πού έργαζόταν στό μύλο του και, βγαίνοντας άπ' τό μικρό μαγαζί του, τού έδωκε πηλό δσοσ άρκούσε για να γίνη ένα σταμνί.

Στό άπέναντι κατώφλι ήταν καθισμένος ο Ίούδας, άσχημος, κοκκινομάλης, μ' ένα πρόσωπο γεμάτο άπ' τσαγκρουτιές και σημάδια πού τ' άπόχτησε στις άδιάκοπες μάχες πούκανε με τά χαμίνια του δρόμου. Τώρα ήταν ήτυχος. Ούτε φιλονεικούσε, ούτε φώναζε, άλλα έργαζόταν όπως ο Χριστός, πλάθοντας ένα κομμάτι πηλό πού τούχε δώσει αυτός, γιατί δέν τολμούσε να ζητήσει ο ίδιος άπ' τόν κεραμιδά πού τόν κατηγορούσε πως έρριχνε πέτρες στα έδραστα προϊόντα του.

Όταν τελείωναν τά παιδιά τούς κούκκους των, τούς τοποθέτησαν γύρω τους. Μοιάζαν ακριβώς με τά πουλιά τής αρχαίας εποχής. Στεκόντουσαν θρθια πάνω σ' ένα κομμάτι γης κι' είχαν μία ούρα πολύ κοντή. Τά φτερά τους ήταν σχεδόν άδιόρατα. Κι' όμως οι κούκκοι των δυο αυτών παιδιών, με μία ματιά πού έρριχνε κανείς, παρατηρούσε πως διαφέρανε πολύ. Τού Ίούδα ήσαν τόσο κακοφτιασμένοι, ώστε κάθε φορά πού τούς έστηνε, έπεφταν. Τά κακοπλασμένα σκληρά δάχτυλά του δέν κατάθρωναν να τούς φτιάσουν καλά. Έρριξε μία γρήγορη ματιά στον Χριστό, ζητώντας να δη πως πετύχαινε τόσο άραία τούς κούκκους του κι' ήταν έτσι λείο σάν τά φύλλα των βελανιδιών πού βρίσκονται στό δάσος του Θαβάρ.

Κάθε φορά πού τελείωνε ο Χριστός κανένα κούκκο, γινόταν πιδ χαρούμενος. Ο καθένας τού φαινόταν άραιότερος άπ' τόν προηγούμενο. Μα έλους όμως τούς κοιτούσε με τήν ίδια άγάπη και περηφάνεια. Τά πουλιά αυτά είχαν κατανήσει οι άχώριστοι σύντροφοί του. Κοιμόντουσαν κοντά του κι' όταν ή μήτέρα τόν άφινε μονάχο, τού έψελναν

χίλια γλυκά τραγούδια. Ποτά του ο Χριστός δέν είχε άιστανθή τόση εύτυχία ούτε πια περίμενε μίαν άλλη άμοια.

Ο νερούλας τής γειτονιάς πέρασε καίνη τή στιγμή, σκυφτός άπ' τόν βενύ ασπιδ πού σήκωνε στον ώμο του, και έρπισω του άρχόταν ο μανάβης, καθισμένος στή ράχη του γαίδουριού του, ανάμεσα άπ' τόζεια κοφίνια του.

Ο νερούλας πλησίασε τό Χριστό, βύθισε τά δάχτυλά του στις ξανθές μπουκλές του, τόν χάιδεψε και έπειτα τόν ρώτησε για τά πηλίνα πουλιά του. Και κεινος τότε τού διηγήθηκε πως τό καθένα έχει και δικό του όνομα, πως ξέρουν να τραγουδούν, πως ήρθαν άπό μακρινές χώρες και πως τού διηγήθηκαν παράξενα πράγματα πού μονάχα αυτός κι' εκείνα τά γνωρίζουν. Τόσο γλυκά στό νερούλα και στό μανάβη μίλησε ο Χριστός, πού ξέχαταν για μία στιγμή τή δουλειά τους κι' έστατικοί στεκόντουσαν κοιτάζοντας τόν μικρόλη.

Κι' όταν απομακρύνθηκε ο μανάβης, ο Χριστός τού φώναζε:

— Κοίτα, τί άραίους κούκκους πού φτιάνει κι' ο Ίούδας!

Κεινος σταμάτησε τό γαίδουράκι του, πλησίασε τόν Ίούδα και τόν ρώτησε αν έχουν όνομα τά πουλιά του κι' αν τραγουδούν. Ο Ίούδας δέν ήξερε τί νάπαντήσει. Όργίστηκε τότε ο μανάβης για τή σιωπή του και, σηκώνοντας τό πόδι του, έδωσε μία κλωτσιά σ' ένα κούκκο. Έπειτα έξακολούθησε τό δρόμο του.

Πέρασε τό απόγεμα* ο ήλιος ήταν τόσα τόσο χαμηλά, πού τά φως του μπορούσε να μπή άπ' τή μικρή πόλη τής πόλης πού βρισκόταν στήν άρχή του μεγάλου δρόμου. Πάνω άπ' αυτή κυριαρχούσε ένας ρωμαϊκός άετός.

Τό ρόδινο χρώμα πού έχυνε ο ήλιος, άνακατευόταν με κάποιο βαθυκόκκινο κι' έτσι έτρεχε μέσα στό στενό δρομάκι ντύνοντας τό κάθε τι πού άγγιζε.

Και βυθόντουσαν τά σταμνιά τού κεραμιδά, τό σανίδι πού έτριζε κάτω άπ' τό πριόνι του ξυλουργού και τό λευκό πέπλο πού πλαισιώνε τόν συμπαθητικό τής Μαρίας πρόσωπο. Μα πιδ μορφα, πιδ φανταχτερά έλαμπε ο ήλιος πάνω στα ρυάκια πού τρέχαν ανάμεσα άπ' τις άκανόνιστες πλάκες τού στενού δρόμου. Κι' ήρθε ή ιδέα στό Χριστό να χρωματίση τούς κούκκους του με τή σπινθηρόβολη αυτή λάμψη πού τόσες όμορφες άποχρώσεις χάριζε στα νερά και στους τοίχους των σπιτιών. Και βύθισε τό χέρι του στό κοντινό ποταμάκι κι' ο ήλιος συναίνεσαι στό παιχνίδι αυτό τού Χριστού και τόν άφησε να πάρη σάν κάποιος ζωγράφος

τό χρώμα πού ζήτησε. Κι' όταν έλουζε με τό νερό εκείνο τούς κούκκους του, έπαιρναν αυτοί μία λάμψη διαμαντένια.

Ο Ίούδας πού ξαγρυπνούσε μετρώοντας τούς κούκκους τού Χριστού, έβγαλε μία φωνή θαυμασμού βλέποντας να ζωγραφίζει αυτός με τόν ήλιο πούταν άπλωμένος πάνω στό ποταμάκι. Βύθισε κι' αυτός με βιάση τά χέρια του στό λαμπερό νερό. Μα τού γλυστερούσε ο ήλιος μέσα άπ' τά δάχτυλά του τόσο γρήγορα, πού στάθηκε άδύνατο να τόν κρατήσει!

— Μία στιγμή, Ίούδα, φώναζε ο Χριστός. Έρχομαι να στό βάψω έγώ.

— Όχι, δέν θέλω να τ' άγγιξης. Είναι καλά όπως τάχω έγώ! φώναζε ο Ίούδας.

Σηκώθηκε συσφώνοντας τά φρύδια του και δαγκάνοντας τά χείλη.

Στήριξε τό μικρό πλατύ του πόδι πάνω στους κούκκους του και τούς κομμάτιασε έναν ένα. Κι' όταν πια τούς κατάστρεψε, πλησίασε τό Χριστό πού οι κούκκοι του λάμπανε σά πολύτιμα πετράδια. Τους κοίταξε μία στιγμή σιωπηλά κι' έπειτα σήκωσε τό πόδι του και τό τίναξε σ' έναν άπ' αυτούς. Κι' όταν ο κούκκος έγινε κομμάτια, ο Ίούδας έδειξε μία τέτοια άνακούρσιση, πού άρχισε κίβλα να γελά. Ξανασηκώσε τότε τό πόδι του για να χτυπήσει άκόμα ένα.

(*Έπεται τό τέλος)
Μετάρφ. Ν. ΤΟΥΤ.

ΤΟΥΡΚΟΛΙΜΑΝΟ

Γύρω έρείπια τειχών καθόδια έλο γεμάτα. Μεσ' στό λιμάνι, στα ρηχά, άκνω στήν έμμουδιά. Τρέχουν, χουεύουν και γελούν άένοιαστα παιδιά, Ένώ οι ψαριόδες, παρκαί, μαζώνουνε τήν τράτα.

Σάν έρθη μάτη, σκίζουμε τά κήματα τ' άφράτα. Με τά πανιά. Κ' ύστερ' άπ' τό σούρουπο, τή βραδιά, Σάν π-ψη πιά ο άνεμος και ξαναεθή ή βιδιά, Πηγαίνουμε περίπατο σπου λιμανιού τή σερτάτα.

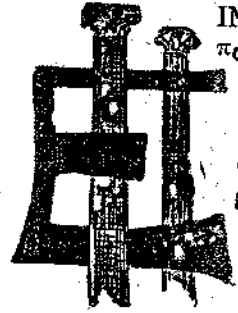
Τό φεγγαράκι λούζεται σά ήσμετα νερά, Σπαυρίζει δλη τή θάλασσα με κόμμιτ' άργυρά. Που έπάνω οι ψαρόδαρκες άκλώνουν τή σκιά τους.

Μ' άρέσει να ξαπλώνομαι μ' έλεύθερη καρδιά. Κάτω στήν άπρόθαλασσά σά φύκια, στή δροσιά τους. Και να ρουφώ ήδονικά τήν άλινη έστιά!

Καστέλλα, Τουρκολιμάνο, Ίούνιος 1924.
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΡ. ΣΙΑΠΡΟΓΑΟΥΣ

Ο ΠΑΝΙΚΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΝΑΙ σχεδόν μήνας πού έγινε δω ένα φοβερό δυστύχημα. Θα τρέψετε βέβαια ή θα τὸ διαβάσατε στις ἐφημερίδες: Μιά Κυριακή ἀπόγεμα, σὲ κάποιο λαϊκὸ Κινηματοθέατρο, ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ φωνή: «Φωτιά!» Ὁ παιδὸς κοσμος πού τὸ πλημμυροῦσε, κυριεύτηκε ἀπὸ πανικό. Ἐξάλλοι, ἀκράτητος, ὄρμησε στὴν ἔξοδο, νὰ βγῆ, νὰ γλυτώσῃ. Δὲν ἄκουγε τίποτα, κανένα. Ἐγένετο τότε συνωστισμὸς ἀπεριγράπτος, ἡ πόρτα φράχτηκε ἀπὸ μιὰν ἀδιαπέραστη μάζα κορμιῶν, ὁ ἀέρας ἔλειψε καί, μέσα σ' αὐτὸ τὸ στρώμα καὶ τὸ τσαλαπάτημα, τριάντα παιδιὰ πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξία, ἄλλα τόσα πληγώθηκαν βαρῶς καὶ ἀναρρώησαν ἄλλα μωλωπίστηκαν. Φρίκη! Τέτοιο κακὸ δὲ ματαστάθηκε στὴν Ἀθήνα!

Ἀλλὰ ὅπως κάθε κακὸ, εἶχε καὶ τὸ καλὸ του. Ἀπὸ τὴ συγκίνηση πού προκαλεῖται, συγκινήθηκε καὶ ἡ Κυβέρνηση, συγκινήθηκε καὶ ἡ Ἀστυνομία. Ἀμέσως ἐγένετο μιὰ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικούς, πού ἐπιθεώρησε τὰ θεάτρα καὶ τὰ Κινηματοθέατρα ὅλα. Καὶ τὸ καθεὶνα διατάχθηκε νὰ συμμορφωθῆ μετὶ τῆς ὑπεδείξεως αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἔτσι οἱ αἰθουσὲς τῶν δημοσίων θεαμάτων στὸ ἔξῃς ἔλαβον ἕσες ἐξόδους κινδύνου χρειάζεται καθεμιά ἀναλόγως τοῦ κόσμου πού χωρεῖ. Ἐξάλλοι, ἀκόμα τοὺς ἀναγκαίους διαδρόμους γιὰ τὴν ἐλεύθερον κυκλοφορία καὶ, τὸ κυριότερο, δὲν θὰ μπάζει περισσότερους ἀνθρώπους ἀπ' ὅσους μποροῦν νὰ κάθονται ἀνετα. Ἡ Ἀστυνομία θὰ ἐπιβλέπῃ καί, ἅμα ἡ αἰθουσα γεμίζει, θάπαγορεύῃ τὴν εἴσοδο σ' ἄλλους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, δυστύχημα ὡς τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο τοῦ λαϊκοῦ Κινηματοθέατρο δὲν θὰ ξαναγίνῃ.

Γιατὶ καὶ σὲ περίπτωσιν ἀληθινῆς πυρκαϊῆς, — ἔλασα νὰ σὰς πῶς ἐκεῖ ἡ πού προκαλεῖ τὸν θάνασιμον πανικό ἦταν φεύτικη, — ὁ κόσμος θὰ μπορῆ νὰ βγαίῃ μετὶ τὴν ἡσυχία του. Ὅπως ἐγένετο μιὰ φορὰ σ' ἓνα Κινηματοθέατρο τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Κι' ἐκεῖ τότε πῆρε φωτιά μιὰ ταινία, καὶ ἐκεῖ κάποιος τὸ φώναξε, καὶ ἐκεῖ γεννήθηκε πανικός. Ἀλλὰ οἱ θεατῆς δὲν ἦσαν περισσότεροι ἀπ' ὅσους χωροῦσε ἡ αἰθουσα: οἱ πόρτες πάλι ἦσαν ἀρκετῆς, οἱ διαδρόμοι πλατεῖς καί, σὲ δύο λε-

πτά, ὅλος ὁ κόσμος βρέθηκε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ πάθῃ κανεὶς τὸ παραμικρό. Βλέπετε λοιπὸν πὼς τὰ μέτρα πού πῆρε ἡ Ἀστυνομία εἶναι ἀποτελεσματικά, φτάνει νὰ γίνουν. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος πὼς θὰ γίνουν ὅλα ἢ πὼς θὰ γίνονται πάντα; Ὁ ζῆλος εἶναι πολὺς τώρα πού ἡ ἐντύπωση ἀπ' τὸ δυστύχημα εἶναι πρόσφατη. Μὰ ὅλα στὸν κόσμον καὶ τὰ φοβερότερα, ἐξαινοῦνται καὶ περνοῦν. Καὶ δταν ἐξαχσῆ καὶ τὸ δράμα τοῦ λαϊκοῦ Κινηματοθέατρο, στογάζομαι πὼς ἡ Ἀστυνομία δὲν θὰ ἐπιβλέπῃ μετὶ τὴν ἴδια ἀσθηρότητα καὶ πολλὰς αἰθουσὲς θεαμάτων, σὲ πολλὰς περιστάσεις, θὰ δέχονται πάλι ὅσους δὲν χωροῦν. Καὶ πολλὰς πόρτες πού ἀνοίχτηκαν τώρα, θὰ ξανακλείσῃ καὶ πολλὰς σειρὰς καθισμάτων πού βγήκαν τώρα, θὰ ξαναμποῦν πάλι καὶ θὰ στενέψουν τοὺς διαδρόμους, καὶ θὰ δυσκολέψου τὴν κυκλοφορία σὲ μιὰ στιγμὴ πανικοῦ. Γι' αὐτὸ θὰ σὰς δώσω δύο συμβουλές:

Ἡ μιὰ εἶναι νὰ ποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὶς αἰθουσὲς ἐκεῖνες πού δὲν ἔχουν ἀρκετῆς ἐξόδους καὶ ἀρκετὸ χωρὸ κενό. Ὅταν τις βλέπετε παραγεμάτες, μὴ μπαίνετε. Καλύτερα νὰ χάσετε ἓνα θέαμα, πού μπορεῖτε καὶ νὰ τὸ ξαναῶδητε, παρὰ νὰ ἐκτεθῆτε σ' ἓναν κίνδυνον πού μπορεῖ νὰ σὰς στοιχίσῃ καὶ τὴ ζωὴ... Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα δυνατό, — γιὰτι πολλὰς φορὰς ἀναγκάζεται κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ μπῆ σὲ μιὰ παραγεμάτη κλειστὴ αἰθουσα, ἢ ἀποκλείεται καὶ μέσα ἀπὸ τὸν κόσμον πού εἰσβάλλει κατόπι, — θὰ σὰς συστήσω κάτι καλύτερο:

Νὰ μὴν ἀφίνετε νὰ σὰς κυριεύῃ πανικός. Ἀκοῦτε ἄξαφνα νὰ φωνάζουν «φωτιά!»; Μὴν τὸ πιστέψετε! Ἐνενηνταεννιά φορὰς στὶς ἑκατὸ, θὰ εἶναι ψέμμα, παρεξήγησις, λάθος ἢ... ρωμῆικο ἀστεῖον. Καὶ μὴ φοβηθῆτε, μὴν κουνηθῆτε ἀπὸ τὴ θέσιν σας. Ἄς φεύγουν οἱ ἄλλοι. Σεῖς ἐκεῖ. Προσπαθήσατε μόνο νὰ τραθηχθῆτε σὲ ἄκρη, γιὰ νὰ μὴν σὰς πατήσουν καὶ νὰ μὴν σὰς παρασύρουν. Καὶ περιμένετε. Σὲ λίγα λεπτά θὰ ἴδουν ὅλοι πὼς δὲν ἦσαν τίποτα καὶ θὰ γυρῶσιν στὶς θέσεις τους μετὰ γέλια. Ἡ καὶ ἂν εἶναι τίποτα πραγματικὸς, σεῖς πάλι θάχετε καιρὸ νὰ βγῆτε πιδ ἡσυχῆ, πιδ φύχραιμα καὶ πιδ ἀκίνδυνα. Μὴ συλλογίζεσθε μόνο τὸν ἑαυτὸ σας, παρὰ καὶ τοὺς ἄλλους. Κι' ὅσο περιμένετε, μὴν παύετε νὰ φωνάζετε: «Δὲν εἶναι τίποτα!» Αὐτὸ καὶ δταν ἀκόμα κάτι εἶναι, ὤφελει. Γιατὶ ἐλαττώνει τὸν πανικό, τὸ συνωστισμὸ, τὴν ἀταξία.

Καθὼς ξέρετε ὅλοι, τίποτα δὲν φέρνει μεγαλύτερα κακὰ ἀπὸ τὸν πανικό. Ἐνὰς ἄνθρωπος, μετὰ κραυγῆς ἀρκεῖ νὰ τὸν προκαλέσῃ. Ἄλλ' ἀρκεῖ καὶ ἓνας ἄλλος, μετὰ μιὰ κραυγῆ πάλι, νὰ τὸν σταματήσῃ. Στὸν «Καλὸ Δρόμον», τὸ παιδικὸ μου Ἀναγνωστικόν, ἔβαλα ἀπίτηδες μιὰ τέτοια σκηνή: Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, στὴν κοσμοπλημμυρισμένην Ἐκκλησίαν, κάποιος φωνάζει «φωτιά!» Ἐνὰ σπῆτι καίεται ἔξω στὴν πλατεία. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως νομίζουν πὼς καίγεται ἡ Ἐκκλησία καὶ παταίε-με πατῶ-σε ὁμοῦν πρὸς τὴν ἔξοδο. Τότε ὁ παπάς, πού εἶναι φύχραιμος ἄνθρωπος, τοὺς φωνάζει: «Ἐ, σταθῆτε! πού βλέπετε φωτιά; Ἡ Ἐκκλησία δὲν καίγεται!» Κι' ὁ πανικός σταματᾷ, καὶ οἱ ἄνθρωποι γυρῶσιν καὶ τὸ μεγάλο κακὸ προλαβαίνεται.

Γιατὶ τότε γίνεται αὐτὸ τὸ κακόν: Ὅταν δὲν βρίσκεται καὶ ἓνας φύχραιμος ἄνθρωπος νὰ συγκρατήσῃ τοὺς πανικόδουλτους. Καὶ τότε πάλι ποιοὶ τὴν παθαίνουν; Οἱ ἀνυπόμονοι, οἱ βιαστικοί, οἱ παράφοροι. Ἔτσι καὶ στὸ λαϊκὸ Κινηματοθέατρο! δὲν ἔπαθαν τίποτα μόνο τὰ φρόνιμα παιδιὰ πού ἐμειναν στὴ θέσιν τους καὶ περιμέναν νὰ βγοῦν τελευταῖα.

Σὰς ἀπαίξομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ἡ ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια) Ἡ Ἀνθούλα μου εἶναι καλὸ κορίτσι, γνωστικόν... καὶ μὲν μάγαπάει πολὺ... δὲ θέλει... νὰ μάψῃ μονάχο τόσο γρήγορα... εἶναι μικρὴ, λείη, ἀκόμα γιὰ παντρεῖα... θέλει... θέλει νὰ περιμένῃ... Ὅστε δὲ λέει ὄχι; ρώτησε ὁ Δημήτρης μετὰ τὴν συγκίνηση, πού μετὰ βίας τὰ λόγια ἔδωκεν ἀπ' τὰ χεῖλη του. Ἐμῆματα δὲν συνήθισε ὁ κύρ-Φραντῆς νὰ λέῃ. Συλλογίστηκε ὅμως πὼς σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν, μποροῦσε νὰ κάμῃ τὴ μεγάλη θυσία καὶ νὰ πῆ ἓνα. Ἐπειτα ποῖς ἤξερε μήπως καὶ ἡ ἴδια ἡ Ἀνθούλα, σὲ ἄλλοις ἡμέραις, δὲν θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε πού στάθηκε φρόνιμος ὡστε νὰ μὴν ἀποροφῇ ὀλωσδιόλου τὴν πρότασιν τοῦ Δημήτρη;

— Ὅχι, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἡ κόρη μου ὅμως δὲν θέλει νὰ γίνῃ λόγος ἀπὸ τώρα... Ἀφῆσε νὰ περάσουν ἓνα-δύο μῆνες καὶ τὰ ξαναλέμε. Αὐτὴ βέβαια δὲν ἦταν ἡ ἀπάντησις πού ἐπιθυμοῦσε ὁ νέος: δταν ὅμως φθάσῃ κανένας κάτι πιδ δυσάρεστο, μένει εὐχαριστημένος δταν μπορεῖ νὰ γῆ τοῦλάχιστον ἡ ἐλπίδα. Ἔτσι τώρα καὶ ὁ Δημήτρης μοιροῦσε νὰ περιμένῃ καὶ νὰ ἐλπίζῃ... Ἰῦρισαν καὶ οἱ δύο σιωπηλοὶ ὅπως ἔξελιξαν. Ὁ κύρ-Φραντῆς ἤθελε νὰ κρατήσῃ

τὸ Δημήτρη στὸ δειπνόν: ἀλλ' αὐτὸς, ἀπὸ φόβον μὴ δυσαρεστηθῇ ἡ Ἀνθούλα, δὲ θέλησε. Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, ἀφῶ ἤπιε ἓνα ποτήρι κρασί πού τοῦ τὸ ἐπρόσφερε ἡ ἴδια. Ἦταν πιδ ἡσυχῆ τώρα. Αἰσθανόνταν ἀνακούφισιν μετὰ τὴν ἰδέαν πὼς ὁ πατέρας τῆς εἶπε καθαρὰ καὶ ἔλαστερα στὸ Δημήτρη τὴν ἀπάντησίν τῆς καὶ πὼς στὸ ἔξῃς θὰ τὴν ἀφῆνε ἡσυχῆ. Γιατ' οἱ περιποιήσεις του τὴν ἐνοχλοῦσαν. Καὶ τώρα ποῖς ξέρε; Ἴσως ὁ Θεὸς ἐφώτισε τὸ Γιάννη νὰ ξαναγυρῇ... Σὰ νὰ διάβασε τὴ σκέψιν τῆς, ὁ Δημήτρης, τὴ στιγμὴ πού θάφευγε, τῆς εἶπε: — Ἀλήθεια, στὸ δρόμον πού ἐρχόμουν, ἀπάντησα τὸ Γιάννη τοῦ Δεμάρα. Πολὺ κίτρινος, μού φάνηκε, πολὺ ἀδύνατος... Μὴν εἶναι ἀρρωστος καὶ αὐτός; — Δὲν ἐρχεται πιδ ἔδω... εἶπε ὁ Φραντῆς. — Ἐχει πολλὰς δουλειὰς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐρχεται εἶπε ζωηρὰ ἡ Ἀνθούλα κοκκινίζοντας.

Ὁ Δημήτρης τὴν κοίταξε. Τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ὁ τρόπος πού μίλησε γιὰ τὸ Γιάννη... — Λοιπὸν, καλὴ ἀντάμωσις, εἶπε φεύγοντας: θὰ λείψω κάμποσον καιρὸ καὶ ἐλπίζω, στὸ γυρισμὸν, νὰ σὰς βρῶ πάλι φίλους.

Ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς. Τῆς φαινόταν καλὸς νέος καὶ τίμιος αὐτὸς ὁ Δημήτρης: τῆς ἦταν ὅμως ἀδιάφορος, ξένος. Καλύτερα πού ἐφεύγε. Ὅθ τὴν ἀφῆνε ἡσυχῆ καὶ ἐλεύθερη... Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τῆς χαμογέλασε, σὰ νὰ τὴ ρωτοῦσε τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ, καὶ τῆς ζήτησε λίγη ἐλπίδα. Μὰ σὰ μάτια τῆς δὲν εἶδε τίποτα...

Ἀνέθηκε στάμαξι του καὶ σὲ λίγο χάθηκε πῶς ἀπ' τὴν δειροστοιχία τοῦ δρόμου. Πρῶτῃ φορὰ τότε, ὑπερ' ἀπ' τὸσον καιρὸ, ἡ Ἀνθούλα ἀνάσανε λεύθερα. Δειπνήσε μετὰ περισσότερη δρεξή, μίλησε μετὰ τὸν πατέρα τῆς καὶ ἀνέθηκε στὴν κάμαρά τῆς, γιὰτι βιαζόταν νὰ βρεθῇ μόνη καὶ νὰ σκεφθῇ μετὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς.

«Αὔριο, εἶλεγε μετὰ τὸ νοῦ τῆς, θὰ κάω στὴ βίλλα, θὰ πῶ τῆς κυρὰ-Δεμάρανας πὼς δὲ θέλησα νὰ πάρω τὸ Δημήτρη, θὰ τὴ ρωτήσω γιὰτι εἶναι ἔτσι ἀλλοιωτικὴ μαζί μου καὶ ὑπερὰ ἢ μίλησόν με καὶ γιὰ τὸ Γιάννη... Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω τώρα νὰ τοῦ

βγάλω τὴ λύπην ἀπ' τὴν καρδιά του... Ἄνοιξε τὸ παράθυρον τῆς. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε γλυκὰ: τὰ δέντρα ἐρριχναν μεγάλας σκιὰς στὴ γλῶσση, οἱ κορφές τους ὅμως καὶ ἡ σκεπὴ τοῦ μεγάρου φωτιζόνταν ἀπὸ τὸ ἀσημένιον φῶς. Ἡ νύχτα ἐκείνη τῆς φαινόταν τῆς Ἀνθούλας πιδ χαρωπὴ ἀπὸ τις ἄλλες. Ἡ ἐλπίδα πού εἶχε στὴν καρδίαν τῆς τῆς τὴν ἔκανε εἶσι δμορφή. Ἀδρῶ θάβλεπε τὸ Γιάννη! Καὶ τώρα πιδ μάντευσ, ἤξερε τὴν αἰτία τῆς λύπης του. Ἀπὸ τὸν τρόπο πού τὴν κοίταζε ὁ Δημήτρης, ἡ Ἀνθούλα εἶχε καταλάβει τὴν ἀγάπην τοῦ Γιάννη. Ἀφῶ τὴν ἀγα-

Ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἀνασηκῶνει τὸ κεφάλιν... (Σελ. 405, στ. γ')

ποῦσε τόσο ὁ Δημήτρης, πού λίγους μόνο μῆνες τὴ γνώριζε, τί ἀγάπην θὰ τῆς εἶχε ὁ Γιάννης πού τὴν ἐγνώριζε ἀπὸ μικρῆ; Καὶ πάλι, ἀπὸ τὴ δικὴ τῆς καρδίαν ἔκρινε καὶ τὴν καρδίαν τοῦ φίλου τῆς. Καμμιά ἀμφιβολία δὲν εἶχε ἤξερε πιδ πὼς τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἡ ζήλεια τὸν ἔκανε τόσο ἀλλοιωτικόν, αὐτὴ μόνη τοῦς εἶχε χωρίσει. Ἄ, πόσον θὰ ὑπέφερε ὁ καίμενος ὁ Γιάννης μετὰ τὴν ἰδέαν πὼς τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει, πὼς προτιμοῦσε ἀπ' αὐτὸν ἓναν ἄλλον. Κι' αὐτὸ πάλι τὸ ἔκρινε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς: θὰ πέθαινε ἴσως ἀπ' τὴ λύπην τῆς, ἂν ὁ Γιάννης ἐπαίρνε τώρα καμ-

μιὰν ἄλλη. Ὡ, μετὰ τί ἀνυπομονησίαν περιμένε νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ τρέξῃ στὴ βίλλα!... Ἀλλὰ νὰ, βήματα ἀντηχοῦν ἐκεῖ κοντά. Μὴν εἶναι ὁ Γιάννης; Ἡ Ἀνθούλα ἀκροάζεται, τὰ βήματα πλησιάζουν, μιὰ ἀχιτίδα τοῦ φεγγαριοῦ φωτίζει τὴν δειροστοιχίαν... Ναί, εἶναι ὁ Γιάννης! Ἡ Ἀνθούλα ἐτοιμάζεται νὰ τὸν φωνάξῃ... Ἄξαφνα ὅμως ἀκούεται ἓνας πυροβολισμὸς καὶ τὸ φεγγάρι φωτίζει ἓνα σῶμα πού ἔπεσε γάμως. Ἡ Ἀνθούλα βγάζει μιὰ κραυγὴν ἀπαρκετικὴν. Ὁ πατέρας τῆς ζυγνᾷ καὶ πετιέται ἀπ' τὸ κρεβάτι. Μὰ καὶ ἐκείνη τρέχει, ἀνοίγει τὴν πόρταν καὶ βγαίνει ἔξω σὺν τρελλῇ... Στὸ φεγγαρόφωτον, γνωρίζει ἔαπλωμένο χάμω τὸ Γιάννη. Τὸ φεγγάρι ἀραγε ἢ ὁ θάνατος δίνουν στὸ πρόσωπον τοῦ τὸν πελιδνὸ ἐκεῖνον χροῖμα; Ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἀνασηκῶνει τὸ κεφάλιν, τὸ ἀκούμπᾷ στὰ γόνατά τῆς, τὸν φωνάζει, ἀλλὰ τοῦ κάκου: ὁ Γιάννης μένει ἀκίνητος. Βάζει τὸ χέρι τῆς στὴν καρδίαν του καὶ τὸ τραβᾷ βοεγμένο ἀπὸ κάτω χλιαρὰ. Ὡ, φρίκη! εἶναι αἷμα. Ἡ καρδίαν ὅμως χτυπᾷ... Ὁ Φραντῆς φτάνει τρέχοντας, σηκῶνει τὸ Γιάννη στὴν ἀγκαλιά του, τὸν κουβαλεῖ στὸ σπιτάκι, τὸν ξαπλώνει στὸ κρεβάτι του.

— Στάσου ἔδω, λέει τῆς Ἀνθούλας: ἐγὼ θὰ πεταχτῶ μετὰ τὸν ἄλογο νὰ φωνάξω τὸν γιατρὸν. Ὁ δασοφύλακας, πρὶν φύγει, ἔσχισε τὸ μαντῆλον τοῦ Γιάννη καὶ ἔσκαψε μιὰ μὲν πηλὴν στὸν ὄμο του ἀπὸ σφαῖραν, πού βέβαια εἶχε μείνει μέσα. — Νερό, Ἀνθούλα, φέρε μου νερό. Ὁ Φραντῆς πλένει τὴν πληγὴν μετὰ μαλακὸν σφουγγάρι, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ὕφασμα πού εἶχε μπῆ μέσα μαζί μετὰ τὴν σφαῖραν.

Ἡ Ἀνθούλα βοηθοῦσε τὸν πατέρα τῆς. Ἄν δὲν περπατοῦσε, θάλεγε κανέναν πὼς μετὰ τὴν ἴδιαν σφαῖραν εἶχε πληγωθεῖ καὶ αὐτὴ: τόσο χλωμὸ ἦταν τὸ πρόσωπον τῆς. — Τρέχω, κόρη μου, τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς: ὁ γιατρός θὰ τὸν κοιτάξῃ καλύτερ' ἀπὸ μὰς καὶ ὁ Θεὸς δὲ βάλῃ τὸ χέρι του. Κι' ἐμειναν οἱ δύο τους: ἐκεῖνος ὅμως ἀναίσθητος, ἀκίνητος, μετὰ κλειστὰ μάτια. Μόλις βγάζοντας μετὰ ἀδύνατη πνοὴ ζωῆς ἀπὸ τὸ στόμα του.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφραση Δρ. Π. Κ. καὶ Γρ. Σ.

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

[Επί της ἐγκρίσεως ἐλευθερίας κομημάτων]

Ήταν ἡ πόρτα τόσο θρωμένη κι' εἴμαστε τότε μεις τόσο μικροί! Μά μπαίναμε μὲ γέλια εὐτυχισμένοι στὴν ἀνθισμένη αὐτὴ μαύρη βουνοῦ!

Οἱ δάσκαλοι γλυκεροὶ ἢ κι' ἀστὴ-ροὶ τὸν πρωῖνὸ προσμέναν ἐρχομὸ [μας...]

Καὶ τότε τὸ θυμόμασε καὶ ἄχορο τ' ἀγαπημένο, τὸ παλιὸ σχολεῖο [μας...]

Μέσα σ' αὐτὴ θύμησὴ μὲς δάτομένη γιὰ πάντα τούτῃ ἡ εἰκόνα ἢ φερ- [γεσθ] πὸ ἀκούγουμε, γλυκὰ συναρπα- [σιμένοι], τὸ δάσκαλο-τούς μύθους νὰ ιστορῆ, τοὺς μύθους πὸ τοὺς σβύσανε οἱ [καίροι].

Καὶ τότε σὺν τὸ πι' ὄμορφο δνει- [ρό μας] θλιμμένοι τὸ θυμόμασε κι' ἄχορο τ' ἀγαπημένο, τὸ παλιὸ σχολεῖο [μας...]

Στ' ἀθῶα μὰς τὰ παινεῖδια ἀφισ- [σομένη] μες στὴ δροσάτῃ αὐτῆ μὰς, τὴ [φαιδρῆ...]

Ἐκελῆ ἢ ζωὴ μὲς εἶναι πὴ ἀβου- [ρομένη] καὶ νὰ γυρῶσι πίσω δὲ μπορεῖ... ἄχ! μήπως ξαναστρέψουμε οἱ νε- [κροὶ;]

Μὰ εἴμε, πὸ ἦταν τὸ πι' ὄμορφο [δνειρό μας], θλιμμένοι τὸ θυμόμασε κι' ἄχορο τ' ἀγαπημένο, τὸ παλιὸ σχολεῖο [μας...]

Γι' αὐτὸ δ, πὸ στὴ ζωὴ κι' ἂν καρ- [τερῆ] κι' ὅ, τὴ ἂν βρεθῆ στὸ κορινθὸ τὸ [βιό μας], ἄχ! πάντα θὰ θυμόμασε ἄχορο τ' ἀγαπημένο, τὸ παλιὸ σχολεῖο [μας...]

Ο ΒΙΟΛΙΤΖΗΣ

Αἰοὺ. Ἐγκο. 44

Μπαρμπα-Κώστα! Μπαρμπα-Κώστα! ἔλα νὰ μὰς παίξῃς. — φωνάζαμε ὄλα, κομμάτι δεκαοῦντα παιδιά, ἐνῶ περικυκλώνοντες τὸ γέρο δελγινόταξ του ἑνα παλιὸ βιολί.

Μεμιάς τὰ μάτια του ἀστραφ-γάν καὶ ὄλα ἀπὸ ἐνστικτο αὐτὸς, ὁ γεροκουρδελιάς, ἀρπάζει τὸ βιολί. — Μὲ τὰ μάτια μισοκλει-σμένα, τὸ γέροκο ἀσφράμαλο κε-φάλι γυρισμένο στὸ βιολί, ὁ γέρον-τὰς ἀρχίζει...

Δὲν εἶναι καλὸ μὲ βιολιό, εἶναι μουρμουρισμὸ ἀνεμὸν, μακρὸν καὶ μελωδικὸ γοργοκύμα ρυα-κισμῶ, ψιθύρισμα φωνῆς πιγυμένης. Κι' ὁ γέροντας παίξει. Τὸ ἀριστε-ρὸ του χέρι μὲ τὰ κοκαλιάρικα

δάχτυλα παταεὶ τρέμοντας πότε τὴ μὴ καὶ πότε τὴν ἄλλη χορδῆ, ἐνῶ τὸ δεξιὸ του ἀνεβοκατεβάζει τὸ μάγο δοξάει ἀπάνω τους, βγάζοντας ἰσχυροὺς μελωδίες... Πότε εἶναι σιγανὰ, μελαγχολικὰ παρόμοια, ἀργοὶ ἤχοι, λυπημένες φωνές, πότε πάλι πὸ δυνατὰ πα-ράφονα ἀπελευθερὸν ἀνθρώπων, ὅσοι εἴσασμα θυμωμένης ψυ-χῆς, δυνατὸ κι' ὀρμητικὸ. Οἱ χορ-δὲς τότε φωνάζουν, ἀπειλοῦν κι' ὁ γέρο βιολιτζῆς σεῖεται ὄλος σὺν κέταν ὁ ἴδιος θυμωμένος, τὰ μά-τια του βγάζουν φωτιές, τὰ χέρια του τρέμουν δυνατὰ κι' ὄλος φαί-νεται ἀναμμένο.

Μὰ νὰ, πάλι, λίγο-λίγο, ὁ θυ-μὸς πέφτει, οἱ δυνατὲς καὶ θαυ-μώμενες φωνὲς σιωποῦν ἀργά-ἀργά καὶ τελειώνουν ὅσοι σ' ἑνα σι-γανὸ μουρμουρισμὸ, σὺν μὴ με-κίνοια ψυχῆς θλιμμένης... Οἱ ἤχοι πάλι, ἀργοὶ ἀργοί, βγάζουν μὴν ἀτέλειωτὴν παραπονοιαρῆ μελωδία... Δὲν εἶναι καὶ μελω-δία βιολιό, εἶναι παρόμοιο τῆς ἴδιας φωνῆς τοῦ βιολιτζῆ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος πὸ μιλεῖ...

Κι' εἶται ποῖζοντες, ἀνιπολὸν-τας ποῖς ξέρεῖ ποῖα δόξα περα-σμένου καιροῦ, ποῖα εὐτυχία παν-τογενῆ χυμένη, ὁ γέροντας κλει-νει τὰ μάτια νοσταλγικὰ, ἐνῶ δὺ δάκρυα κυλοῦνε στὰ βαθου-λωμένα μάγουλά του...

Κι' ἡ μελωδία σβύνει...

Ἄλλοι μὲ τὰ μάτια ὄρθάνοιχα ἀπὸ θαυμασμὸ κι' εὐχρησιστῆ, μαγευμένοι μὲς σὲ τέτοια τέχνη, ἀσηρημένοι, μόλις καταλόβαμε πὸς ἔπαψε καὶ νὰ παίξει.

Ἄ εὐτυχισμένε γέροντα, σὺ πὸ μὲσ' ἰστὸν κουλιασμένα ροῖχα σου, μείρα σ' αὐτὸ τὸ γέροκο καὶ κίκο-μοιρασμένο κορμί σου, κρῖβεις τέτοια ψυχῆ μεγάλη, ἀισθαντικὰ...

Ἡ Φιλία

Αἰοὺ. Ἐγκο. 40

Εἶναι αἰσθητικὸ πρόγραμμα αὐτὸ πὸ γίνεται μὲ τίς γυναικὲς κι' ἰ μὲ τὸ κορίτσι αὐτὸ χωριό μου. Τίς βλέ-πεις ὄλες πάντοτε σταν βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τους νὰ πάνε στὸ χω-ράφι, στὴ στάλῃ, στὴ βουση, γιὰ πλῆσιμο στὸ ποταμὸ ἢ ὄλα ἄλλοι, νὰ ἔχουνε τὴ ρόχα πιγυμένη στὴν ἄμασάλη, καὶ μὲ τὰ δύο τους χέ-ρια νὰ γνήθουν τὴν τουλούπα καὶ νὰ μαζέσουν ἀπάνω στὸ ἀδράχι τὸ στριμμένο γένμα. — Θὰ ἔξερετε βέβαια τὴ ρόχα, τὸ χειροκίνητο αὐτὸ κλωστήρι πὸ φινάεται τίς ὄρες τῆς ἀνάπαυσης, κομμένο ἀπ' ἰ τίς περφοφνες κινῶδες τῶν ἐλασιῶν καὶ σκαλισμένο ἰδιότεχνα ἀπ' ἰ κοντιλῆνα χέρια του τρα-γουδιστῆ βοσκῶ. — Θὰ ἔλεγε κα-νεὶς πὸς ὁ γυναικὲς τοῦ χωριοῦ μου εἶναι ἀπὸ τίς πὸ ἐργατικὲς, ἀφοῦ δὲν ἀφίνουν νὰ πᾶρ χωρὸν οἰς ἑνα δουερόλεπτο. Αὐτὸ βέ-βαια γινόταν στὴν ἀρχὴ, ἀπὸ ἀνά-γκη, γιὰ νὰ προφταίνουν τὴ δου-λειὰ τους ἄλλὰ σιγά-σιγά ἔγεινε

συνήθεια καὶ τότε ντρέπονται νὰ βγοῦνε ἔξω χωρὶς ρόχα, γιὰ τὸ θὰ τίς ἔλεγον τεμπέλικες, κι' εἶται δέλοντας καὶ μὴ, γιὰ νὰ γλυτώ-σουν ἀπ' τὴ βοή τοῦ κόμοιο, κί-νουνε καὶ τὴ δουλειὰ τους.

Νὰ λοιπὸν μὴ καλὴ συνήθεια πὸν χρησιμοποιεῖ καὶ γιὰ τὴ ζωὴ κι' ὄχι μόνο γιὰ τοὺς τύπους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αἰοὺ. Ἐγκο. 37

Μέσα στὸν ὄμορφο τὸν κῆπο, μὴ πεταλούδα χόρευε τὸν κελ-λό τῆς τὸν χορὸ ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἄργα τὰ λουλουδία. Καθότανε ἀπάνω στὶς μυρβόλες κορφοβλες καὶ τοὺς ρουφουσε ὄλο τους τὸ χιμὸ...

Ἐνα σπουργιτάκι εἶδε ἀπὸ ψη-λὰ τὴν πεταλούδα καὶ, σὴ νὰ ζή-λας τὴν εὐτυχία τῆ: ἡ λυπηθῆκε τὸ λουλουδάκι πὸν τὰ μάρανε τὰ ὄσκαχα, κατ βῆκε σιγά-σιγά καὶ τὴν ἀρπάξῃ μὲ τὴ μύτη του καὶ τὴν κατόπις ζωντανή. Χί-θνηκε ἡ πεταλούδα...

Μὰ τὸ σκληρὸ σπουργιτάκι δὲν ἔμειν ἀτιμωτῆρα. Πὸ κάτω, ἑνα πεινησμένο γεράκι τὸ κτεταρῶ-χθῆς: Μὴ τσιμερικὸ ὄμορ ἀκού-στικὸ στὴν ἠούχα τῆ: ἔξοχῆ καὶ τὸ γεράκι ἔπεσε πληγμένον θανάτῃ ἀπ' τὴ σφαίρα τοῦ κυ-νηγοῦ.

Μεμιάς χάλασε ὁ καιρὸς: βρον-τὲς ἀκουγόταν καὶ ἀστραπὲς αὐ-λάκωναν τὸν οὐρανὸ. Μὴ στυμῆ ἔγεινε ἠούχα πὸν τὴν ἀκοιούθη-σε μὴ φοβερὴ λάμψη καὶ μὴ βροντῆ πὸν δυνατὴ ἀπὸ τίς ἄλλες.

Ἦταν κερατινὸς. Κι' ὁ κυνηγὸς πὸν κέντη τὴ στυμῆ ξεκινουσε τὰ φύγη ἔπεσε νεκρὸς.

Ποῖς εἶναι πὸν δυνατὸς ἀπ' τὸν Θεο.

ΚΥΡΙΣΜΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Αἰοὺ. Ἐγκο. 45

Εἶναι νύχτα καὶ καθόμοι μὴν ἔξω στὴ σκεπαστῆ γ' ἰσρία. Παν-τοῦ βαθεῖα γαλήνη... Μόνον ἡ μούρα ἢ, πὸν καίει σὸν Δημό-κριτὸ ἴκη, ἀκούγεται στὴ νεκρ-κὴ αἰσθητῆ τῆς νύχτας. Τ' ἀνάλα-φοῦ τῆς γῆς ἀρπάζει, πὸν μόλις χαϊδεύει τὸ πρόσωπό μου, γεμίζει τὴν ψυχὴ μου κίποια θεῖα ἐκτρι-σθ, πὸν ἀδελὰ μου κλείνει τὰ μά-τια, λές γιὰ νὰ τὴν ἀκολουσο, νὰ τὴν ἀισθάνθῃ πότερο. Ἄ! πὸν εὐχαριστῆση!

Δίγες σιμῆδες λημονιάς μὲ γυ-ριζὸν στὰ περασμένα καὶ σιγά-σιγά περνοῦν ἀπ' τὸ μισὸ μου πάλις καὶ καινούργιες, θλιβερὲς καὶ χαρούμενες εἰκόνας τῆς ζωῆς μου.

Ἡ σκέψη μου γιὰ πολλὴν ὄρα σταμάτῃ σὲ μὴ πὸν μὸν φέρονε πάλιν γλυκύτικος ἀνιμωσος. Πόσο τὴν ἀγαπῶ! Εἶναι πὸν και-νούργια. Καὶ θὰ μὴν πάντα βα-θικά ριζωμένη στὸ νοῦ καὶ στὴν ψυχὴ μου, γιὰ εἶναι ἡ πὸν ὄμορ-φη εἰκόνα τῆς ζωῆς μου. Εἶναι τόσο ζωερὰ κι' ἀληθινὰ τὰ χρο-ματὰ τῆς, πὸν ὁ χρόνος δὲ θὰ

μπορεῖ ποτὲ νὰ τὴν ξεδιωκίση νὰ τὴν ἀφανίσῃ.

Τι δὲ μοῦ θυμίζεῖ αὐτὴ ἡ εἰκό-να!... Πόσο εὐτυχία κι' ἀπογοη-τεψη! Πόσο ἀξέχαστα γλυκὰ δνει-ρα!... Θυμίζομαι πόσο εὐτυχι-σμένη ἦμουνα, ὅταν γιὰ πρῶτὴ φορὰ παρασέρθηκα ἀπὸ τὸ πὸν τὸλημρὸ τῆς φαντασίας μου δνει-ρα, κίτῃντος θεορὰτα παλάτια εὐτυχῆς. Πόσο στερεὰ κι' ἀτρῶν-ταχα τὰ νομίζα!... Κι' ὄμορ ἔ-φθασε ἑνα δυνατὸ φύσημα τάνερα νὰ τὰ σαρπίση σ' ἐρεῖται. Πόση ἀπογοητεψη αἰσθάνθηκα τότε ἀπὸ τὴ ζωὴ! Πόσο βαθεῖα ἐνοίωσα τὸν πόνο!

Ποιὲ ὄμορ, ὄσο μεγάλη κι' ἂν ἦταν ἡ ἀπογοητεψη μου, ὄσο με-γάλης κι' ἂν ἦταν ὁ πόνος μου, ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ φωνίτῃ τὴ ζωὴ μου, ἔτσι καὶ πὸν ἀσθενικά, ἡ ἀσβυση φλόγα τῆς ἐλπίδας!

Ἄ! πόσο ἀγαπῶ νὰ ξεγινώμα ὄλοτα στὰ περασμένα. Ἡ ψυχὴ μου τότε ξαναῖτῃ λίγες σιμῆδες περσιμῆς μὴ ἔδῃ-στις εὐτυ-χίας.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Αἰοὺ. Ἐγκο. 48

Τι εὐχαριστὲς στιγμὲς πὸν πέ-ρασα στὸ μάθημα τῆς ἀδελφοῦ-λας μου! Ἐκανε Θεοκεντρικά. Σὲ κάθε τῆς ἀπάντησῃ γελουδῶ-σε. Σὲ κάθε ἐρώτησῃ τοῦ δασκάλου κέντωνε τὰ ἔσπερα κατανὰ τῆς μάτια, ἀνοιγε τὸ στοματάκι τῆς σὺν μικρὸν τριανταφυλλῆνο μπου-μπουκάκι καὶ κοιτάζοντας μὲ ἀμη-κίνο, ἀπαντοῦσε σιγά-σιγά μὲ τὴ μεταλλικὴ τῆς φωνούλα.

Κι' ὄταν ἀκουε τὰ γέλια μὰς, μὰς κοιτάξῃ μ' ἀπορία καὶ χαμῆ-λωνε τὰ μάτια τῆς κατακόκκινη.

Μὰ στὴν ἐρώτησῃ τοῦ δασκά-λου: Δὲν μὸν λέξῃ, μικρούλα μου, τί εἶναι ὁ Ἀπόστολος (τὸ ἐκκλη-σιαστικὸ βιβλίο), ἀπάντησε μὲ θῆλαρο, βέβαιη γιὰ τὴν ἐπιτυχία: — Αὐτὸν τὸν ἔρω! Κάθε Κυ-ριακὴ ἀνάβει τὰ κεριά στὴν ἐκ-κλησία μὰς!...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΗΓΜΑ

Αἰοὺ. Ἐγκο. 46

Ἡ μαμμὰ, γιὰ νὰ τιμωρῆσῃ τὴν μικρὴν ἔβδοξια, κλειδώνει τὴν κούλα τῆς στὸ σιγέρτι.

— Μὴ! ἰκεταῖα ἔκτεινη γοναι-στή θὰ μοῦ σκάση! (Γεγονός) Στῆρη

— Γιατί, Ἐλενίτσα, δὲν πῆγες σήμερα σχολεῖο;

— Εἶχε δουλειὰ ἡ μαμμὰ μου.

— Ἐ, καὶ τί σχέση ἔχει αὐτὸ;

— Μὰ ἔκανε γλυκίσματα! Στῆρη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἄθῃνα, 38 Ἐδριπίδου τῆν 10 Νοεμβρίου 1924.

Τὰ Νέα τοῦ 1924, ὅπως τὰ ἐξέ-θεσα στὸ προηγούμενο, ἐνθουσιασῶν ἀληθινὰ τοὺς πολυπληθεῖς μου φί-λους. Το κρῖνο ἀπὸ τὰ γράμματα πὸν ἔλαβα αὐτὴ τὴν ἔδδομαδα καὶ προσηλῶν ἀπὸ τίς ἐπισκέψεις πὸν δέχθηκα στὸ γραφεῖο μου. Πόσο ἦσαν ἀμέωρος-αμέωρος νάναυσοσαν τὴ συνδρομὴ τοῦ! Μὲ τὴ χάρὰ καὶ παρθομία πὸν τὸ ἐκάναν Κι' ἀκόμα τὴ ἰσπερσῆσε μὸν ἔδωσαν γιὰ γε-νατὸ ἐξομαθῶμαι! Τοὺς εὐχαριστῶ ὄλο, μὲ τὴ καρδιά μου.

Νὰ κι' ὁ Μιχὲς Ἀθηναῖος πὸν τότε πια μεγάλως ἀρετὰ... Καὶ σημειώσῃς ὅτι εἶναι ὁ Β' Μι-κρός Ἀθηναῖος πὸν δρῶ στὸν κί-κλο μὰς τὰ τελευταῖα χρόνια, να-θερος ἀδελφὸς τοῦ Α' πὸν μὲ δ ἀβί-θερος σταν ἀεσφὸ τοῦ σταν ἔγεινε φοιτητῆς. Ἄλλὰ κι' ὁ κερνὸς Μι-κρὸς Ἀθηναῖος εἶναι φοιτητῆς, καὶ φέτος μάλιστα δευ-ερέστης. Κι' ἀπαιθῇ αὐτὸς δὲν ἔχει νεώτερο ἀδελφὸ, ἐσκόπευε πὸν νὰ μάρχη. Μόλις ὄμορ εἶδε τὰ «Νέα τοῦ 1924» ἦρθε στὸ γραφεῖο μου κι' ἀνέκωσε. «Δὲν μπορεῖτε νὰ δασταῖω, μὸν εἶ-πα. Ἀς διαβάσω φετο καὶ τὸ ἀελφί-νικὸν... — Καὶ τοῦ χρόνου πὸν παρ-ατῆσι, τοῦ εἶπα. — Ἀμ' ἰθαλλ, μὸν ἀποκριθῆκα! ἰατὶ ποῖς ξέρεῖ τί ἄλλο ἀρετὰ ἂν παρουσιαστῇ καὶ τοῦ χρό-νου!» Ἄ! ποῖς ξέρεῖ!...

Φαντάζομαι, ἄρῃ, τί γίνεταί στὴν τάξῃ σας τὴν ἡμερὰ πὸν φτὰ-νει τὸ φθῶλα, καὶ πὸς ἡ μὴ τὸ ἀρπάξῃ ἀπὸ σο, κι' ἡ ἄλλη ἀπὸ καί, μὲ προσοχὴ πάντα μὴ τὸ ὀχίω... ὄμο γιὰ τὴ Σουλλογῆ τῶν Ἀσκη-σων, κοιτάξῃ πὸσων εἰδῶν δημοσιεύ-σῃ ἑνα φυλλάδιό μου, ἢ σὲ ὄσο συναχθῇ συλλογία, καὶ προσπαθῶ-σε νὰ κερῆς καὶ σὺ ἀπὸ μὴ ἢ δὺο καθε εἰσὺς καὶ νὰ τίς γράφῃς σ' ἑνα τετραδίον μὲ τὴ σαρὰ πὸν τῆς δημοσίως κι' ἔθῃ. ὄταν ἑνα εἰ-δος σοῦ εἶται δύσκολο, κίνας δυο Ἀσκησῆς ἀπὸ ἑνα ἄλλο. Παραδειγ-ματικὸς χερῆ, ἂν δὲν μπορεῖς νὰ κί-νης ἑνα Γέρο, κίνας δυο Ἀκροσι-χῆς. Ἀνηχηματικά, περιγραφῆς, φωνῆ καὶ τέτοια εἶναι μόνο γιὰ τὴ Σελίδα Συνδρομητῶν. Ἄλλὰ πὸν τὸ παρὸν δὲν δεχομαι ἄργε-τερα θὰ δεχθῶ. ὄχι, ὁ Τ. Ζ. δὲν εἶναι.

Ἐλαβα, Ἄννα Ἀλ. Θεοδόρου, κι' εὐχαριστῶ. Τὸ ἔρω καὶ με-γάλο ταξειδοῦ ἔκαρε! Ἀπὸ τὴν Ἀλγυπτο στας Ἀθῆνας ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας τὴ Βεζίκη, ἔπειτα στὴν Βιέννη, ἔπειτα εἰς Σερραῖο (εἶται τὸ λῆνε αὐτὸ τὸ φηλὸ βουνοῖ) ἔπειτα πάλι στὴ Βιέννη, Ἰεργάντ, Μπραιτ, Ἀλεξάνδρεια... Πόσα ἔρω καὶ νὰ πραγματοποιηθῆς ἀπὸ δαστήμα αὐ-τῶν τῶν τσεσαρῶν μὴνῶν! Φαντάζο-μαι ὄμορ ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἔρες τί-ποια περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἀκρο-πολὴ μὰς κι' ἀπὸ τὸν ἀτακὸ μὰς οὐρανὸ, πὸν τὸν χερῆς δυο μῆνες. Ναι, Ἀρκατιάς, κι' αὐτὸ πὸν οὐκ εἶπα ἢ κίνησῃς σας, εἶναι ἑνα πὸν περσιμὸ ἐπιχειρῆμα γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Ἄλλὰ κι' ἄ-λα τέτοια, πολλὰ, συναντῇ κανεὶς

στὸν Πλάτωνα πὸν, καθὼς ἔρεῖς, μὰς μετέθεσε τὴ φιλοσοφία του Σο-κράτη. Μεθῆριο πὸν θὰ κίματα ἰσως «Φαίδωνα», θὰ τὰ ἰθῆς. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, καὶ θὰ ἀνθρώπος βέ-βαια πρῆπει νὰ βαδίτῃ πρὸς ἑνα σκοπὸ καὶ καθε ἀνθρώπος ἔχει τὸ σκοπὸ του. ὄσοι δὲν ἰπάρεκ σκο-ποῦ γιὰ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους: παρὰ ὁ γενικότατος ἐκείνος «πρὸς τὴν εὐτυχία». Βλαπῆς ὄμορ; γι' ἄλλους εὐτυχία εἶναι ὁ πλοῦτος, γι' ἄλλους ἡ δόξα, γι' ἄλλους ἡ ἐδνα-μῆ, γι' ἄλλους ἡ ἀγαθῆρα, γι' ἄλλους ἡ σοφία κτλ. Σὰν τὴ σαρῆ-σοσ ἀπ' ἔλ' αὐτὰ; θεοσ τοῦ γιὰ σκο-πὸ σοῦ καὶ προσπαθῆς ν' ἀποκτῆ-σῃς τὰ μέσα μὲ τὰ ὄποια θὰ τὸ ἐπι-τόχῃς.

Ἰγκριμτοῦρ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ συμπλήρωμα καὶ γιὰ ὄσα γρά-φεις. Ναι, αὐτὴ εἶναι ὄρατα ζωὴ κι' ἔχεις δικαίω νὰ πελαίνοσαι γιὰ ἐκ-δρομῆς, γιὰ κίνησῃ καὶ προπένταν γιὰ φάρμακα. Ἄλλῃ μὴ νομίζῃς ὅτι δὲ ἄρῃτα δὲν μπορεῖ νὰ παλαμά-θανον κι' οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθῆ-νῶν, καὶ τὸ φάρμακ ἀκόμα, γιὰτι, καθὼς ἔρεῖς, ἡ βλάσσα δὲν εἶναι καὶ πὸν μακρὰ... ὄσο γιὰ τὴ Σελίδα, πραγματικῶς, μερικὰ κομ-μάτια, σχετικῶς καλὰ, τὰ ἐκρίνω μόνο γιὰ ἐνθάρρυνση ἄλλα τὰ ἐγ-κρῖνω γιὰ εἶναι καλὰ ἀπολύτως. Ἄλλὰ γιὰ κριτικὴ τῶν δημοσιεύ-μένων δὲν ἔχω τόπο καὶ οὐκ ἄρῃς νὰ τὰ κρῖνετε μόνοι σας. Ἄλλως τε θίταν ὄμορ ὄλοιο περὶ τὸν ὄσο πὸν ἔθῃ, ὅτι τὰ κομμάτια τῆς Βασιλευσῆς τῶν Ἀνθῶσων π. χ. (ἀρ. ἔγκρ. 21 καὶ 22) εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα πὸν δημοσιεύσῃ ποῖς. δὲν τὰ εἰδατε;

Ἐρωτο ὄπως πάντα τὸ γράμμα σοῦ, Νεφέλῃ. ὄ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸν κερνικὸ γλωσσάρου πὸν εἶχεσ τὴν κλοσὸν ἢ τὸ τοῦ στίλῃς κι' εἶται μπορεῖς νὰ πλοαῖσῃ τὰ ποιῆ-ματα τοῦ συμπαιτητῆ σοῦ τὰ γραμ-μένα σὶο κερνικὸ ἰδιώμα. θὰ σοῦ ἔγραφε νὰ σ' εὐχαριστῆσῃ γιὰ τὸν κόπο πὸν ἔκαρες πρὸς χερῆ τοῦ ἄλ-λὰ τὸν ἐρηπίδισαν οἱ βασιρικὲς ἀσχο-λίς κατ... οἱ μετῆδες ἔσπετες τὸ κα-λοκαίρι. Ἐπειτα τὸ ἔκαρεσ εἶχε ὄρατῃ τὴν ἰδέα — φαντασθῆσῃ — ὅτι σοῦ ἔγραφε. Ἐ, στὴν ἡλικία τοῦ καὶ μὲ τίς τῶες τὸν δουλειάς, εἶ-ναι συχερῆμῶτος.

Ἄ τὸ ἰσπερσῆς τοῦ Μεσαιῶνος μὸν γράφει: «Χίδς στὸ ἄλοιο εἰ-χαμε Νεοελληνικὰ Ἀναγνώματα κι' ἀδιαβάσαμε τὴν «Ζακύνθος» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Στὸ τέλος τοῦ βί-βλιου διαβάσαμε καὶ τὴ βιογραφία τοῦ κι' ἐκαὶ ἔλαμα ὅτι ὁ κ. Ξ. εἶ-ναι ἀρχοντατικῆς τῆς διαπλοσῆς ἀπὸ τὸ 1895. Ἀμέωρος ὁ διδάσκας μὰς εἶπε ὅτι ἡ διαπλοσῆς εἶναι τὸ καλύτερο περσιμὸν. Ἐγὼ τότε σῆκωσα τὸ χέρι μου κι' εἶπα πὸς εἶμαι συνδρομητῆς ὁ διδάσκας μ' ἐπαίνεσ γι' αὐτὸ καὶ σὶο διά-λεγμα ἦρθαν πολλὰ παιδιὰ καὶ μὸν εἶπαν νὰ τὰ γράφῃ. Ἐπειτα ἔχω νὰ κίρω ἑνα καλὸ ἐξομαθῶμα». Σ' εὐ-χαριστῶ πολύ, φίλε μου, ἐπισῃς καὶ πὸν ἔγραφεσ στὴν Ἀυστραλία. Μόνον ἑνα συνδρομητῆ ἔχω καὶ πέρα, κι' ὄμορ ἰπάρεκον ἔλλῃνες χιλια-δες.

Κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα δὲν δέ-χομαι τῶρα, Ἀνεμοστρόβιλε. Ἀρ-γότερα δεχθῶν νὰ δεχθῶ καὶ θὰ σοῦ πὸν ἀπὸ πότε. ὄτε νὰ μὸν στείλῃς ἢ ἑνα ἄλλο κομμάτι καλύτερο ἀπ' αὐτὸ, ἢ αὐτὸ τὸ ἰθῆο καλὸ καλὴ δρῆσῃ στὴ ζωὴ. δὲν μὸν γράφεις ὄσα παρακαλῶ, καὶ τὸ ὄμορ, καὶ τὰ πολλὰ «ναί» εἶναι περσιμὰ. Καὶ κατὶ λέξεις σὺν τὸ πλῆρω ἀντὶ γεμίζῃ) ναντικατα-σταθῶν μὲ πὸν δημοτικῶς. Παρα-τηρῶ ὅτι ἔχεις εὐγλωττία καὶ ζωη-ροίτητα στὸ γράψῃ, ἀλλὰ σοῦ λαι-πεῖ ἡ τῆρη, πὸν εἶναι μέτρο καὶ χαλιναῖος...

Ἡ ἔλλῃ Δ. μὸν γράφει: «Ἐἶδα τὴ φωτογραφία μου δημοσιεύσῃ καὶ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς τὴ χάρὰ πὸν ἀισθάνθηκα. Τὴν ἄλλη μερὰ σὶο σχολεῖο οἱ φίλες μου μὲ συγ-χαίρονταν κι' ἔθῃ, γελαστῆ κι' ὄμορ ἔφρανη, εὐχαριστοῦσα γιὰ τὰ συγ-χαρητήρια. ὄσοι δὲν τὴν εἶδαν τοῦ τῆν ἔδωκα, καὶ καταλάβα ὅτι πολλὰς θὰ ἐπαθροῖσαν νὰ εἰδα-παν καὶ τὴ δικὴ τους φωτογραφία δημοσιεύσῃ. Τοῖς ἐγὼ τίς συμ-βουλοῦσα νὰ ἐγγραφοῦν κι' αὐτὲς συνδρομητῆρες καὶ νὰ λαμβάνουν μέρος στὸς Διαγωνισμοὺς γιὰ νὰ βραβεῖθῃν». Πολὸ σωστὸ! Ἐπει-κι' ἡ δημοσίευσῃ τῆς φωτογραφίας εἶν' ἑνα καλὸ μέσο ἐξομαθῶματος.

Ἐργιστοῦσα: 46. «Ἐγὼ» — 47. «Ἐν-καρδῆ» τῆς Μούσας. — 48. «Ἐ-ποστῶλος» τοῦ Νεαροῦ Ἰσπερσῆ.

Δημοσιεύθησαν ὄσα κομμάτια εἶχε ἐγκρίσει γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία καὶ γιὰ τὸ σημερῖνο καὶ τὰ ἐπόμενα φυλ-λάδια, ἐγκρῖνω ἀκόμη μερικὰ ἀπὸ πολλὰ πὸν τὰ εἶχα

λας, πότε μειανδρείσθης, πότε καρινικώς, πότε απ' τὸ τέλος, πότε απ' τῆ μέση; ὁ λάτῃς δοκιμαζει τοὺς διαφόρους αὐτοὺς τρόπους ὅς πού νά ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάγκωσιν.) *Ναυτικῶν* (μπορεῖ νά ἦταν πρωτότερα συνδρομητῆς καὶ νὰ σοῦ ἔδειξε καμμιὰ παλιά του ταγιά; γαί, μπορεῖ καλεῖς νὰ στείλῃ καὶ τὰς λύσεις τῶν δικῶν του Ἀσκήσεων καὶ δημασιδωνικά, ἔτιαν διαγωνίζεσαι ὡς λάτῃς; τὸ Π. Π. αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ καινούργιο, ἀλλὰ σοῦ τὸ ἐπέκρινε καί, δὲν κληροθῆ ἡθὰ τὸ δημοσιεύσω; γιὰτι, ἔβρισε, αὐτὰ δημοσιάζονται δὲ κλήρου.) *Σφύραν Ἀκμωνα* (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) εὐχρίστησε ἀπ' μέρος μου δὲ αὐτὰ τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ πῶς ὀνειράζεσαι τὸ σάλλογο; *Κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου* (ἐλήφθῃ) *Σπυροζῆμο Χανονιά* (εἶχα ἄλλη φορὰ ἕνα Σῆμα καὶ ἐπέλεξω νὰ τὸ ξανακάνω, ἔμειο ἢ ἀλλοιότικον) *Πυροζῆμο Δουλιτσάνι* (δ κ. Ε. αὐτὸ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ δὲ γραφὰς γιὰ τὸν «Καλὸ Ἄρμον», πῶδ πρῶν τὸν διαβίωσῃ, τὸν εἰσήγαγεσ στο σχολεῖο σου ἐκπὸ ἐμπιστοσύνησ ἀπὸ συγγραφέα; καὶ τώρα βλέπεις ἔτι ἔκαρες πολὺ καλὰ, γιὰτι τὸ βιβλίον εἶναι ἀριστοτέργημα;) νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλα σου πῶδ τόσο μάχαν; *Γκαρζιέλλαν* (ἔτσι, νὰ μοῦ γράφῃς καὶ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ φίλωσ' μου καὶ τὴν ἀδελφούλα σου, τὴ μέλλουσα συνδρομητριά.) *Ἐραϊαν Ἀβάν* (ἔχει καλῶς) *Ἐρωϊκὴν Φύσιν* (τὶ θρασί! σὸ ἐρχόμενον) *Ναπολέονα* (γράμμα σου με ἀγγέλια καὶ συμπλήρωμα δὲν ἔλαβα) *Πονεμένην Φυγὴν* κτλ. κτλ.

Καπετάν - Γιάννην, Ἀσπρον Κόρακα, Π. Διονυσιάδην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)
Γιαπωνέζικο Ἀρασιάν, Χ. Ραούρ, Α. Ἀριστ. (ἔστειλα.)
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Νοεμβρίου, θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 [ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι 15 Ἰανουαρίου.]

733. Δεξιόγυφος
 Σ' ἔδωκαμου τὸ κεφάλι Βάσω γορμίον γιὰ κινεπύλο Κι' ἕνα τῆς Γαλλίας κίον Ποταμὸ χωρὶς νὰ θέλω.
 Τσούρη

734. Μεταγραμματισμός
 Ἐνὸς ἀρχαίου ὄπλου Ἀλλάξεις τὸ λαμπρὸ Καὶ στήν Ἑλλάδα πόλη Προβάλλει σὸ λεπτό.
 Ἀρχόμητο Ἐπιζωόδι

735. Ἀνογραμματισμός
 Ἄν βαρῆθῃς νὰ λές, Ἀλλοιῶς γυμνοσ τὸ σῆμα Κι' ἄλλο σῆμα τώρα ἰδές, Νὰ γελῶσῃ... παρὰσχῆμα.
 Μαργαρίτα

736. Κλίμαξ

*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*

Βάσω σ' αὐτὸ τὸ κάμου μου, Στὰ δεξιὰ του, τὸνομά μου... Ἀριστερά του τὸ λημέρι μου (Πουβρίσκειται καὶ καθ' ἑαυτῆ μου.) Στὸ κάτω σκαλοπάτι τὰ ἴσα Ἀιματοβαφῶν τῆ μεσοία σειρά Τὰ ὄπλα μου κρεμνὸ ψηλά ἐκεῖ.. Προσέξτε τὴ σκαλα τῆ... σατανική!
 Χαίρετε ἀγαπῶτες

737. Αἶνιγμα
 Πέτρα κρύα τάρσενικό μου, Λησιμονιά τὸ θηλακί μου.
 Δόμος Ἀγαπῶν

738. Κρυπτογραμμῶν

1234556	= Ποιήτρια.
28146	= Ἀρχαία τελετή.
8246	= Ὀπαροφύρον.
406	= Ἐαυρέθια.
8456	= Ὀνομα γυναικείον
6556	= Ἀγία.

Βουζαντινὸ Ἄστρο

739. Ἐπιγραφή
 Ι Ρ Ε Ν Σ Ι Ο
 Σ Π Ε Σ Υ Τ Ρ Ω Σ
 Η Α Π Ο Μ Ο Α Ν Ι
 Ρ Τ Ι Α Α Σ Σ Ο Ε
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγκωσις
 Φανουλίη

740. Ποιητὴ Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον τῆς κρώτης τῶν κἀτωθὶ ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτερον τῆς δευτερας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ ὅσων καθεξῆς, ἀποτελοῦν μεγάλην Θεάν:
 1. Πολις αὐθιανή; 2. Στενὴ συγγενής; 3. Μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου; 4. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆ; 5. Ἀδελφός τοῦ Ἰανου; 6. Ἀμερικανικὴ μεγαλόκοιλις; 7. Κράτος εὐρωπαϊκόν.
 Ἰνστιτούτ. Ἄστος

741. Ἐλλειποσύμφωνον
 α-η-η-ααο
 Προσθῆδης

742. Γεῖγος

Τ' ὄψα	αἰ	αἰ	
Μάγν	αἰ	τυ	Θεῖας
Ἐ, τάλα!	αἰ	αἰ	

Ἀπόδοτος Κρίνος

Διὰ τοὺς Γαλλογλωθῆς

743. Mots Carrés
 * * * La bouche des oiseaux
 * * * Une grand' mère.
 * * * Porte-raisin.
 Πικρὴ Σιλαβή

744-746. Cinéma-Rébus

- Εἰς, ἢ, Νικαία.
- Τοῖχος, ἔτος, σῆ.
- Δῶρον, παρσία, ὄνος.

Τετὰ ψευδώνυμα φίλων τῆς «Διαπλάσεως».
 Πίον ε Παρσις

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 38

506. Ἡσόδος (εἰς, ἢ, ὁδός.) - 507. Νέδων (ναί, Δών.) - 508. Μῆλος-μῆλον. - 509. Νῶε-ἐνῆ.
 510. ΑΥΤΟΣ ΝΗΣΟΣ ΝΥΝ
 ΡΥ Ω Η Ω
 Υ Ι Α Ν Δ Α Ι Μ Μ
 Λ Ο Ο Π Ι
 Η Ξ Ν Ο Τ Ο Σ Ο Ρ Μ Ο Σ
 511-515. Διὰ τοῦ Ψ: γύφος, ψυχή, ἀγίς, γόβις, γόφος. - 516. Ἡ ἀμα ἔχει λεπτά, ὁ πταχός δὲν ἔχει. - 517. ΝΑΘΟΣ (Νέος, Ἄγασ, πῶδ, Σηρός, Ὀμιλῶ, Σιγή.) - 518.

Μῆδεν ἄγαν. Ἄγρος μὴ ἴσθι. - 519. Ὁ σπῆρ καὶ τὰ ἔντερα εἰσὶν ἐνσῶθια (ὡς, πλὴν, κα, τὰ ἐν τερ, ἀί, σὺν ἐν τος, θεία.) - 520. Live-vivre. - 521. Aujourd' lui.

Τὸ πρῶτιστον καθῆμεν τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀναγνώσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ὀκτὴ στοιχεῖα ὁρ. 4, τὸ ἀξιότιστον 40 ἄλλα. Περὶν ἄνω 10 λέξεων 40 λέπτὰ ἢ λέξῃ, μὲ κλίματα δὲ στοιχεῖα λέξ. 50 καὶ μὲ κλίματα λέξ. 70 Ὁ κριτιστὸς στίχος δραχμῶς 2. Ἡ ἀποκλισημῆ εἶναι ἀσφαλιστή.

(ΚΑ - 1490)

ΘΕΟΝΤΑΣ νὰ συμπληρώσω τὸ λέξιμα μου, γὰρ νὰ ἔω μὴ ἀνάγκωσ ἀπ' τῆ διαπλάσεως μου ἴσθι; ἔστειλε ἀπ' ὅλα τὰ διαπλάσεως, μακροδὲ καὶ μεγαλοδὲ, ἕνα τοῦ ἐπιμελημένο τατοροδία. Στὰ πῶδ καλλίστηρα ὅ' ἀπαντῶ καὶ θὰ βραβεύω 5 μὲ ἐλεχτὰ βραβεία. Περιμένω ἀπ' ἔλαις μαζὶ τὸ Φιερσὴ κ' ἐμπεριμένω ἀπ' τοῦς Καλαματιανούς, Συναδέλφωσιν, «εἰ τῶνα», Ἀναγεννησῇ, «Ὀμόνοια», Χειμαρυστή, Ἰουλιτῆς Καταρτίου, Καμμορτίου, Γρανταφουλῆν, Ἄστρον, Τριανταφυλλεῖον Μπουστῆν, Μανδουλοπούλου, Ραββυκῆ, Μελλοθανατῆ, Ἰουανιόμ, Σιμυροῦν.
 Διευθύνσῃ: Ἡλιὸν Κούτσιν, Ἐμπροσθὴν Σχολῆν, Καλαμας.
 ΤΕΛΗ ΚΥΚΛΙΑΝΗΣ
 (ΚΑ - 1481)

ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΛΟΓΙΑ ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΠΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΔΙΑ: ΩΝΙΣΜΟΝ ΙΟΥ ἘΦΑΚΙΣΟΥ ΦΡΙΑΜΟΝ, ΑΔΑΒΤΕ ΜΕΡΟΣ
 Ζητοῦνται ἀντικρίσεως, ΑΒΗ, ΘΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ
 (ΚΑ - 1482)

Μαζὲ *Ἰσπῆτα*, ἡ βραδέια ἀπάντησ. Ἀποδέξε λοιπόν.
 ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΛΟΓΙΑ ἡ συμπροσθῆ τοῦ (ΚΑ - 1483) καταρτίζεται ὁσ ἐπὶσ καὶ προστίθεται ἀκόμη *Τετμητος συνδρομῆ*. «Τετ», ψωφῆσῃ; ; ;
 Ἰσπῆτος τοῦ Μεσοῖου
 (ΚΑ - 1488)

Ανεπλάσεω Μ. Μ. μεσὸ διαπλάσεως. Στείλετε ἀπὸ τοῦ - ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΨΙΗ (ΚΑ - 1484)
 = ΣΚΨΗ, =
 Ἐνα βραδὺν βαρῆθῃς μὲ συμπροσθῆ σὸν Ζακκίον. Στὴν ἐξῆγησ, ἐστὶ κῆμος ἡ ἰδρα ἐνὸς σπυλοῦ, ὁ ἀντιπῶδ κῆμος καὶ κῆμος ἐνὸς σπυροῦ. Ἐνὶ τῷ με ἀπὸ δὲσθ. ἔτσι τὸ πρῶτον κῆμοσ ἀπὸ τῆς ἐξῆγησ. τὸ πρῶτον λόγια τοῦ: «εἰσὸ ἢ φιλοδοξία καὶ ὑπεργραφῆ; ΠΟΥΤΙ ΤΗΣ ΚΑΤΗΓΗΡΙΑΣ, ΦΙΛΙΟΥΤΙΣ; ΠΟΥΤΙΣ ΑΝΘΡΩ, ΚΡΙΤΙΣ ΑΝΘΙΜΟΥ, ΠΑΝΑΠΙΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΥΤΙΑΣ, ΚΑΡΙΑΣ ΚΑΤΗΓΗΡΙΑΣ; Μια κρυπτικὴ σπερῶσθη ἡ «εἰσΨη».
 Μαζικα τὸν μέσον; Ἐκδρομῆ, Διάλεξ, ὄνοστρο, Περισόδιο, Ὑπῆρασι σπῆση, ὄνοστρο, ἔκρομνη, σταθερῶσ καὶ... λέξη. Ζητῶμε τὴν ὄνοστροπῆ ὄνοστρο, κῆμα ἀπὸ τῶ χρόνον δεχομῆσ ἀπ' ὀση τὴν Ἑλλάδα Διευθύνσῃ: Γιδωγγὸν ἀνεπλάσεωσ ἸΑ' ΜΗ 5 ΘΗΝΗΑΙ
 (ΚΑ - 1486)

Σύλλογος, ἀλβέρτ μέρος στῶν «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΣΤΡΑΤΑΣΜΟ», - ΤΙΤΩΝ (ΚΑ - 1489)
 = ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΙΤΑΝ», =
 Κῶλοσ, δὲν ἔβρισε τὶ λέξ, μεπῆλετο μου. - *Σφύρα Ἀκμωνα*, πρόσθετο νὸ μὴ βραδῆς μετὰ δὲ σφῆρας καὶ ἀκμωνα.
 Ἀναγῆνσι, λαμβάνομε μέρος. - Ἐστὲ νητῆ τοῦ Μ.έμοσ, σου γέφυρος. - Ἄστρο, ἐστειλωμεν. - Μαύρη Σιμά, «Ἑλλῆς», «Ἐνομοσ», «Μεθῆτικῆ ἔνομοσ», νὰ περιμενομε ἀκόμη ἀπὸ γέφυρα; ;
 Τησικ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Στε - Σοφοκλέους ;

(ΚΑ - 1487)
 = Α Α Τ Ι =
 Σφῆ Ραββυκῆ, ἔστειλα. Ἰακώθ Μι σαίονος, εὐχαριστῶ. Χ. Νικολάου κ. Παγγαλῶ, Ζητῶμε, πῶτε τ' ἀποτελέματα διαγωνισμοῦ αἰς; ;
 ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ
 (ΚΑ - 1488)
 Ἀγροβιολέττα, Ἄγνη, Βενετοπούλ, Ἄδελφ, Ὑπῆρα, ἀνεπλάσεωσ τετραπῆτα; ; Ἀπαντήσεσ. - ΑΝΗΤΙΣ
 (ΚΑ - 1489)
 Ἐστὲ Μάνας, διδῶμα σὸ βραδῆσ ἔλξ, διαπλάσεωσ, χαρίεσ τῆσ πρῶτῃσ σῆσ ὄνοστρο σὸ ὄνοστρο ψευδοτῶμα ἘΠΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ. - Μαζικα, ἔλαβα many thanks, ΝΑΝΟΤΑ
 (ΚΑ - 1490)
 Ροζέττα, δὲν γράμματῶ ἔστειλα μ' ἀπάντησ καμμιὰ γιὰτι; τόσο γέφυρος λοιπόν βραδῆσ; ; ἀσθῆ
 (ΚΑ - 1491)
 Τὶ λέει ἡ Μάγωσ; σῆλλογος κῆμοσ ἀπὸ; Τὸ θεαρεῖ λοιπόν ἐθλοσ αὐτῷ; Μὰ τότε ὄση σπῆσ σὶτι νὰ σὺνεννοήσομεσ ἀπὸ τῶ γωφῆσ, γιὰτι ἔγω δὲν ἔβρι καμμιὰ Μάγωσ; μεσ σὸ Βαθῶ.
 Μάγωσ Ἀντιγῶσ.
 (ΚΑ - 1492)
 ΣΥΜΒΟΙΟΙ «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»
 Στὴ ἀρχῆσ κεφάλαιο δὲν ὄσο. Ἐγὼ γωφῆσ!!! Ἄστος; Μῆδεν Κούτῆ μῆνον. Ρ. Γ. Ἀθῆνας.
 (ΚΑ - 1493)
 ΜΑΓΝΑ, ΑΛΗΝ, γιὰ νὰ σὲ ἀνακαλύψω σῆματῶ πῶδ σὲ ἔβρι καὶ καλῶ - Βραδῆ καὶ Ἀναστούδου - μὲ κῆμοσ δὲσθῆ στὴν ἀγγαλία σῆσ, μὰ κῆθε στὶ ὄνοστρο κῆμοσ δὲσθῆ δὲν ἔκρυμνοσ. Μὰ πῶδ ἀλλοιῶσ νὰ μῆρῆσῆσ μορῆσ, ἀπὸ στὰ Μ. Μ. σου στείλετε; μεσ παρουσιαζόσομεσ ὡς μὲ μαζικα 15 ἄρῶνα, ἐνὸ στὴν παρῶματικῶτῆσ εἰσάσε 16 καὶ 17; Ἐἰδῶσ.
 ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΡΟΥ
 (ΚΑ - 1494)
 ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ: Προνομῆσ, ἄνωτερο φιλολογία, ἐκπῆσθῆσ τῆσ γωφῆσ Ἰωφῆσ; *Γιάννη Σιδωγγῶν*, 9-8 ὄνοσ Τζωτῆ, Ἀθῆνας.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
 ΠΡΟΣΤΑΘΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Ἀπὸ τοῦ; ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦ, ὁ κρώτος εἶναι τὰ ταχυδρομικῶ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δευτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.]
 Ἀδελφούλα μου, ὁρ. 15 (1, 40 καὶ 4.)
 Ἀφροδίτῃ, ὁρ. 15 (2 καὶ 5).
 Ζακκινὸ Μαντῆσ, δραχμ. 15 (1, 40 καὶ 4.)
 Θεῶσ, Τομῶ Γ', δραχμ. 8, (1, 60 καὶ 5).
 Ἰωσῆλ, ὁρ. 12 (1, 20 καὶ 1, 50) καὶ 10 (1, 20 καὶ 3, 20).
 Κῆμοσ ἄρῶμοσ, ὁρ. 8 (1, 20 καὶ 3, 60).
 Καλῶσ ἄρῶμοσ, ὁρ. 6 (1, 50 καὶ 3, 60).
 Κῆμοσ καὶ Κωμῶσ, δραχμ. 15 (1, 60 καὶ 4).
 Κωμῶδια τοῦ Ἀριστοῦ, ὁρ. 8, (1 καὶ 2, 80).
 Μαργαρίτα Στέφῶ ὁρ. 15 (1, 50 καὶ 3, 60).
 Μῆτρον, ὁρ. 5 (1 καὶ 2, 80).
 Περῆσ στῶν Ἠλω, ὁρ. 10, (1, 40 καὶ 4).
 Πόλεμοσ, ὁρ. 14 (2, 10 καὶ 5).
 Σταχυ καὶ Παλαροῦσ, ὁρ. 10 (1, 40 καὶ 3, 60).
 Στέλλα Βιολῆτῃ, δραχμ. 8 (1, 20 καὶ 3, 60).
 Ἐ Τετμητοσ Γυναικῶ, ὁρ. 20 (2 καὶ 4, 50).
 Θεῶτῆ, ὁρ. 8 (1 καὶ 2, 80).